

Piešinys sukurtas bendradarbiaujant su DI Canva

SAULĖ ZUJŪTĒ

VADOVAS

po Būties pasaulius

3 knyga

Fizika ir metafizika
(ištraukos)

Ištrauka iš Saulės Zujūtės vadovėlio „Vadovas po Būties pasaulius“ 3 knyga

Toliau pateiktuose dviejuose knygos skyriuose metafizikė, rašytoja Saulė Zujūtė apžvelgia kvantinės fizikos esminius teiginius ir susieja juos su subtiliųjų realybių procesais bei savo asmeniniais išjautimais.

Skirta norintiems susidaryti bendrą vaizdą apie kvantinę realybę, išlaikant susietumą su mokslo dar vis nenoriai pripažįstama subtiliąja realybe.

Teksto sudėtingumo lygis: aukštas.

Turinys

Kvantinės fizikos ir metafizikos sintezė	2
Pagrindinės tezės apie kvantinę realybę	2
Elementariųjų dalelių materializacija	10
Kvantinio pasaulio reiškiniai	11
Protobitų fizika	16
Persikūnijimai subatominiam lygyje	20
Tęstinumas ir raida	22
Subtiliųjų lygmenų kūnų sandara	23
Kaip vyksta mūsų sąmonės kelionė per subtiluosius planus	24
Subtiliųjų planų elementariųjų dalelių ir bangų inkarnacijos problemos	25
Užvisatė	26
Apibendrinimas	28

Pirmą kartą skaitantiems Saulės tekstus, trumpa Būties planų struktūra, kaip ji tai skirsto (nes šie lygmenys minimi tekste).

Absoliutas savyje ir iš savęs periodiškai išspinduliuoja į pasireiškiamą visą Būtį su jos gyventojais ir po kiek laiko (labai daug laiko) vėl atgal sutraukia į save. Tai vadinama Absoliuto kvėpavimu, kosminiais ciklais, kosminėmis Dienomis ir Naktimis ir pan. (hinduizme – Brahmos kvėpavimas, Brahmos Diena). Iš Absoliuto šią kosminę Dieną išsklidusią realybę suvokiu kaip begalinį kiekį individualių Būčių, o mūsų Būtis – tik viena iš jų, kaip ir mūsų visata – tik viena iš begalinio kiekio visatų visatyne.

Mūsų Būties lygmenys:

- Nebūtis (Absoliuto monadinės sąmonės atspindys mūsų Būtyje; etaloninė Būties dalis);
- Principų pasaulis (Absoliuto dvasinės sąmonės atspindys mūsų Būtyje; kosminis protas);
- Dėsnijų pasaulis (Absoliuto gyvybinės sąmonės atspindys mūsų Būtyje; kosminė siela);
- Visatynas (mūsų Būties „fizinis“ kūnas, kiekviena visata – tai šio kūno ląstelė).

Visatynas (multivisata) susideda iš labai daug visatų. Mūsų visata – viena jų. Kiekviena visata – tai aukšto sąmoningumo būtybė, kurios viduje kaip jos ląstelės egzistuoja daug būtybių. Visatų sąmoningumas, išsivystymo lygis ir vidinė sandara skiriasi. Mūsų visatoje taip pat galime įvardyti keturis lygmenis, kurie atkartoja ir Absoliuto, ir mūsų Būties struktūrą:

- Monados pasaulis (nepažinūsios visatos sąmonės lygmuo);
- Dvasios pasaulis, visatinis protas, idėjų lygmuo;
- Sielos pasaulis; visatinė gyvybė, subtiliųjų emocijų lygmuo
- Psichikos pasaulis (ir fizinis planas jame).

Psichikos pasaulį taip pat skirstau į keturis lygmenis, kurie ir vėl atkartoja Absoliuto, mūsų Būties ir visatos struktūrą:

- Monadinis psichikos lygmuo;
- Mentalo lygmuo, fizinis protas (dvasios projekcija psichikoje);
- Astralo lygmuo, ląstelių gyvybė; sąmonė (sielos projekcija psichikoje);
- Fizinis lygmuo, fizinės materijos (cheminių elementų) sąmonė.

Kvantinės fizikos ir metafizikos sintezė

Pagrindinės tezės apie kvantinę realybę

Kilo poreikis apjungti materialaus mokslo žinias apie visatą su savo asmeninėmis išjautomis, prijungiant daugiamatiškumą ir sąmonės principą (kuris neįeina į materialaus mokslo tyrimus). Kvantinė fizika daug ką baugina sudėtingais terminais. Tarsi kuriame nors moksle tie terminai lengvesni ar jų mažiau. Pamėginkite pasidomėti biologija, medicina – ten dar ir lotyniškus pavadinimus tenka „kalti“. Sakyčiau, tokie terminai, kaip branduolyje aptinkamas „žavasis kvarkas“ (na jau tie fizikai, tikri poetai), lengviau įsimenami ir suvokiami nei koks nors *sternum* – plokščiasis kaulas, esantis krūtinės ąstos (*cavitas thoracis*) priekinėje sienoje ir priklausantis ašiniams griaučiams (ar supratote, kad taip detalčiai ir sudėtingai nusakomas mūsų elementarusis krūtinkaulis?).

Robert Gilmore savo knygoje *Alice in the Quantumland*, kiek įmanoma paprasčiau aiškina kvantinės fizikos tiesas per alegorinę Alisos kelionę į subatominių lygmenų pasaulį ir susitikimus su elektronais, fotonais bei kitais to lygio „gyventojais“. Fizikos specialistas R. Feynmanas sakė, kad reikia gebėti perteikti savo sudėtingas teorijas penkiamečiui. I. Bentovas save lygina su Mikės Pūkuotuko paprastumu ir knygoje apie kvantinę realybę *Stalking the Wild Pendulum* pateikia daug vaizdžių palyginimų. Aš irgi labai mėgstu alegorijas, analogijas ir metaforas, nes jos padeda geriau suvokti sudėtingus dalykus. Dėl to subatominių pasaulį, kurį nagrinėja kvantinė fizika, įvardiju kaip vieną organizmą. Subatomines dalelės – to organizmo organai, o energijos – tai to organizmo vidiniai procesai. Taigi, toliau bus tekstas, kuriame persipina kvantikos mokslo sąvokos ir mano komentarai apie tai, kas yra kvantinė realybė, kiek įmanoma pagardinta metaforomis ir alegorijomis.

- Kaip sako mokslininkai, egzistuoja dvi fizikos: **makrofizika** (dar kitaip – **klasikinė fizika**), kur objektai paklūsta Niutono atrastiems dėsniams, ir **mikrofizika**, kur objektai paklūsta kvantiniams dėsniams. Ir abu šiuos lygmenis skiria nematoma siena.

- **Kvantinė mechanika** (taip pat vadinama **kvantine fizika**, ar **mikrofizika**) – fizikos teorija, sukurta trečiajame XX amžiaus dešimtmetyje. Man artimesnis terminas „kvantinė fizika“,

jį toliau ir vartosiu. **Ši teorija aprašo mikrodaleles** (atomus, elektronus, protonus, neutrinus ir kt.) **ir jų sąveikas**. Šios dalelės iš esmės skiriasi nuo klasikinės mechanikos aprašomų materialiujų taškų. Todėl klasikinė fizika negalėjo paaiškinti tokių reiškinių kaip šiluminis spinduliavimas, fotoefektas, atomų spektro linijų pasiskirstymas ir kt. Galima vaizdžiai sakyti, kad kvantinė fizika, nagrinėjanti atomo vidaus procesus, yra kaip **atomo anatomija**. Ji nesigilina į tai, kiek kas Būtyje sąmoninga, nagrinėja tik sandarą ir vidinių sistemų sąveikas. O **Būtyje sąmoninga viskas** – pradedant nuo ją sukūrusio Absoliuto, dėsnių, principų, visatų, baigiant elementariosiomis dalelėmis. Kvantinę fiziką su sąmoningumu sujungia tokie pažangūs mokslininkai kaip dr. Joe Dispenza, dr. Amritas Goswamis ir kt. Kadangi šiame tekste nagrinėju atomo anatomiją, elementariųjų dalelių ir iš jų sudarytų visų mūsų visatos kūnų sąmoningumas dažnai lieka tik kontekste, tačiau jis tikrai yra esminis ir fundamentalus Būčiai egzistuoti.

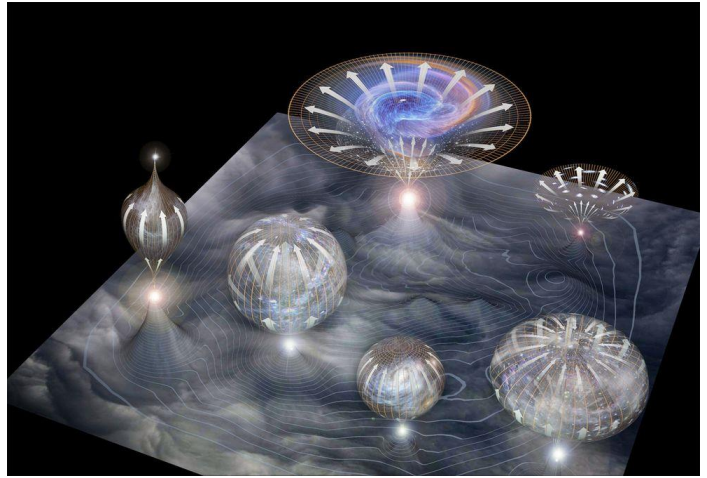
- **Fizinis pasaulis** – „konkretus“, lokalus, linijinio laiko ir trimatės erdvės, paklūstantis klasikinės mechanikos (tai yra makrofizikos) dėsniams. **Tai siauras ruožas** tarp subtiliojo (Sielos, Dvasios, Monados pasauliai) ir tarp subatominio (kas smulkiau už atomą, Psichikos pasaulio lygmenys iki pat materijos smulkiausių sudedamųjų dalelių). Fizinio pasaulio objektai (mineralai, augalai, gyvūnai, žmonės, planetos, žvaigždės, galaktikos) yra sudaryti iš atomų, molekulių, ląstelių. Kas smulkiau nei atomas (subatominis dydis), tas veikia ne pagal klasikinės mechanikos dėsnius ir patenka į kvantinio, nelokalaus pasaulio kompetenciją. Fizinė visata atsirado vadinamojo Didžiojo sprogo metu, kai didžiulis suspaustas potencinis energinis paketas išsiveržė iš Sielos pasaulio lygmens į žemesnę vibracinę dažnį ir čia išsiskleidė. Primenu, kad pati visata yra sąmoninga ir visa kas joje taip pat sąmoninga. Taip vyksta involiucija – sąmonės leidimasis į vis žemesnių dažnių aplinką. Pastaruoju metu prasideda evoliucinė fizinės visatos raidos stadija: fizinė materija subtilėja, eterėja, kelia savo sąmonės (subatominių dalelių ir bangų) vibracinę dažnį. Eterėjimo procesas truks daug milijonų ar gal net milijardų metų.

- **Kvantinis pasaulis / laukas** – visi subtilesni už fizinį **visatos** lygmenys nuo Sielos iki Monados subtiliausių plotmių į „viršų“ ir smulkesni už atomą (subatominiai) į „apačią“, nes veikia nebe lokaliai. Kvantinius lygmenis galima jausti, suaktyvinus savo kvantinius (subtiliuosius) pojūčius. Subatominės dalelės ir bangos egzistuoja per visus keturis visatos planus ir yra tų planų materija. Mūsų regimo fizinio pasaulio materija – tik viena iš keturių, subatominių dalelių susijungimo į fiziniu atomus, forma. **Kvantinis pasaulis** – tai, ką šamanizmas vadina **Viršutiniu pasauliu** (subtilieji vedliai, protėvių dvasios, angelai, arkangelai, emocijos, minčių formos, idėjos, vertybės ir kt.) ir **Apatiniu pasauliu** (pasąmonės plotmės, stichijos, gyvūnai sąjungininkai, žemosios, neatitūkusios nuo fiziškumo mirusiųjų vėlės, astralinės lervos, elfai, vaiduokliai, bildukai ir kt. žemųjų lygmenų gyventojai; nesąmoningumas su savo gilumine potencija ir inercija, kurią reikia įveikti, norint tas potencijas aktyvinti).

Sąmonės aktyvavimo procesą geriau pradėti nuo sąmonės vibracinio dažnio kėlimo ir pažindinimosi su Viršutiniu pasauliu (išlaikant įsižeminimą į fizinį planą, kad sąmonė neišplauktų). Tik po to, kai viršutinė sąmonės kanalo dalis sutvirtėja, suvokia savo vertybes ir geba jų laikytis kasdienybėje, galima pažindintis su Apatiniu pasauliu, nes ten – kolektyvinė žmonijos pasąmonė, nesąmoningumas, kupini negatyvo, šiukšlių ir silpną sąmonę gali įtraukti, išardyti. Mano taip vadinamas Psichikos pasaulis šiuo atveju išiskaičiuoja į fizinį, nes subatominių dalelių ir bangų struktūra ta pati tiek fiziniame, tiek eteryje, astrale ir mentale – tik skiriasi intensyvumas. Šamanizme fizinis vadinamas **Viduriniu pasauliu**, tai yra tu, kuriame gyvena žmogaus fizinė sąmonė, fizinis protas. O štai Sielos, Dvasios, Monados pasaulyje kokybiškai kitos tų pačių dalelių ir bangų charakteristikos. Elementarios dalelės tos pačios, tik subtilesnė jų versija (kaip ledas, vanduo, garai – ta pati sudėtis, tik skirtingas atomų būvis, tankis), dėl to siela subtilesnė už psichiką bei fizinį tankų kūną. Sielos fragmentų surinkimu į vieną visumą užsiima šamanizmas – Sielos

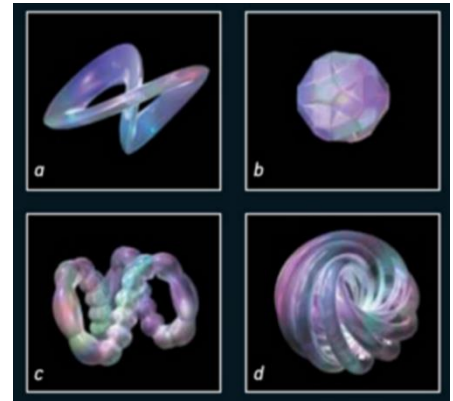
pasaulio materija lengvai skaidosi nuo stipresnio emocinio poveikio. Atitinkamai Dvasios pasaulio materija dar subtilesnė ir lakesnė nei sielos ar psichikos, dėl to mintys atrodo „nekonkrečios“ ir dar sunkiau sutelkiamos bei realizuojamos kaip vienas darinys. Monadų pasaulyje elementariosios dalelės ir energijos yra savo pirminiu būviu, visiškai tokios, magnetiškos ir potencialios.

• **Subkvantinis pasaulis** / laukas – užvisatiniai lygmenys (dėsnių, principų pasauliai ir pats subtiliausias Būties lygmuo – Nebūtis). Kvantiniu vadinamas lygis iki Planko dydžių 10^{-35} m. Mokslas šį lygmenį įvardija kaip mažiausią visatinį. Visa, kas mažiau už šį dydį, išeina už visatos ribų ir kiaurai smelkiasi per mūsų visatą kaip vanduo per smėlį. Fizinis pasaulis kaip sala plaukioja kvantiniame okeane, o mūsų visata kaip sala plaukioja subkvantinio pasaulio okeane. Mokslas,

kaip ir metafizika, pripažįsta, kad Būtyje egzistuoja daug visatų-salų (jas matome iliustracijoje). Tai vadinama Visatynu (angliškai *Multiverse*). Užvisatinio pasaulio materijos dažnis yra nepalyginti aukštesnis nei mūsų. Tuos lygmenis (Dėsnių pasaulį, Principų pasaulį ir Nebūtį kaip Būties Monadų pasaulį) galima jausti, suaktyvinus savo subkvantinius pojūčius.

Užvisatiniame pasaulyje egzistuojančios daugiamatės susisukusios erdvės, taip vadinamos *stygos*, persmelkia visatas ir yra kaip ryšys tarp visatų, kaip energija, siejanti „daleles“-visatas. **Stygų laukas**, apie kurį kalba kvantinė fizika – tai sąmoningas Būties audinys, kuriame veikia visatos kuriančios Dėsnių pasaulio sąmonės. Nors mūsų protu stygos suvokiamos kaip ypatingai smulkios struktūros, iš tiesų stygos yra begalinės daugiamatės erdvės, kurių viduje egzistuoja smulkutėliai „oro burbuliukai“, „aguonos grūdėliai“ – Principų pasaulio struktūra. Iliustracijoje – stygos, kaip jas mato mokslas.

• **Kvantinė sąmonė – visatinė** mūsų sąmonės kanalo dalis. Gali būti skirstoma į atsirus pasireišimo lygmenis (fizinę sąmonę, psichiką, sielą, dvasią, monadą, atmą).

• Kieno **užvisatinė** sąmonė aktyvi, galima sakyti, kad tai – **subkvantinė sąmonė**.

• Visatos sudėtis: yra *plytos* (**elementarios dalelės**, net ir fizikoje vadinamos statybine gamtos medžiaga) ir *cementas* (dalelių **sąveikos jėgos nešėjai, vadinami bangomis**). Vienos plytos kimba tik su tam tikrais klijais (pvz., neutronus su protonais suriša tik gliuonai, nes jų trirūšė sąveika atitinka kaip raktas ir spyna). Plytų net vienos rūšies būna po keletą porūšių, pvz., kvarkai, kurie sudaro branduolio protonus ir neutronus, yra 6 skirtingų tipų. Pakartosiu: per visus keturis visatos pasaulius veikia tos pačios dalelės ir bangos, tik keturių skirtingų subtilumo lygmenų – fizinio, sielos, dvasios ir monados lygmenų.

• **Sąveikos jėgos rūšių yra keturios** (gravitacinė, stiprioji branduolio, silpnoji skilimo ir elektromagnetinė, rišanti elektroną prie branduolio). Jų poveikį *dalelėms* neša vadinamosios *bangos* (apie jas ir kaip dalelės ir bangos gali virsti vienos kitomis detalčiau bus toliau).

- Visoms dalelėms masę suteikia **Higso laukas** ir **Higso bozonas** (vadinasi, jis koreguoja ir koordinuoja visatinius procesus). Mano suvokimu, tai iš Nebūties atsklidusios sąmoningos energijos, kurios suteikia visatai potencinę energiją egzistuoti (visatos gyvybinė energija vienam jos išikūnijimo ciklui). Patikslinsiu, ką turiu omenyje. Mokslas teigia, kad Higso dalelė suteikia elementariosioms dalelėms masę, o man neseniai išplaukė suvokimas, kad tai, ką mokslas įvardijo kaip Higso daleles, yra Absoliuto sąmonės energijos iš Nebūties, kurios persmelkia visus žemesnius Būties lygmenis ir juos sumagnetina, skatina jungtis į stambesnius darinius.

- Mokslas dar ne viską visatoje gerai suvokia ar yra atradęs. Anot mokslininkų, 68% visatos sudaro *tamsioji energija* (tam tikras energijos tankis, dinaminis laukas, kuris man jaučiasi analogiškas ląstelės citoplazmai), 27% – *tamsioji materija* (mokslui iki šiol nežinomos sudėties medžiaga) ir **tik** 5% yra *atomai* – įprasta, mums matoma, juntama materija, žvaigždžių ir planetų pamatinė medžiaga. Taip pat mokslas negali paaiškinti, **kodėl bangos jungia daleles** į stambesnius darinius, **kas skatina daleles jungtis**. O metafizikai čia viskas aišku: egzistuoja Poliškumo principo valdomas dvinaris, du skirtingi poliai – banga ir dalelė. Dvinarį neutralizuoja (sujungia) trečiasis narys, neregimas ir neapčiuopiamas, tai yra sąmonė. Kadangi Būtyje visa kas yra sąmoninga ir Absoliuto sąmonė yra erdvė, kurioje „plaukioja“ visi pasireiškę dalykai (ir bangos, ir dalelės), tai sąmonės postūmis ir skatina bangas jungti daleles tarpusavyje. Būtent sąmonė per Higso bozoną suteikia dalelėms masę ir yra atsakinga už visatines struktūras (tamsiąją energiją, tamsiąją materiją ir regimąją materiją), kurios visos egzistuoja Absoliuto sąmonės lauke ir mūsų visatos individualios sąmonės lauke (šie laukai persidengia, nes yra skirtingo tankio ir vibracinio dažnio).

- **Stebėtojo efektas.** Kvantinėje fizikoje teigiama, kad stebėdami subatominius procesus, juos fiksuojame. Pvz., elektronai atsiranda tam tikrose pozicijose aplink branduolį tik todėl, kad yra mūsų stebimi, o iki to momento būna tikimybiniam debesyje, nekonkrečios pozicijos. Iš to netgi išvedama idėja, kad visata egzistuoja tik dėl to, kad mes ją stebime. Aš skiriu du stebėtojo efekto variantus.

- **Pasyvus stebėjimas** fizinės realybės lygmenyje, **fiziniu protu**, tai yra **tik trimatėje** erdvėje, mano nuomone, reiškia *fotografo efektą*: pvz., užfiksavau moterį šoktelėjusią į orą, o greta – sėdintį ant žemės vyrą, ir išvedu teoriją, kad bangos (moterys) sklinda oru, o elementariosios dalelės (vyras) yra tik žemės paviršiumi judantys masės nešėjai. Toks subatominių dalelių „fotografavimas“ prilygsta nuotraukoms: jos tėra vieno mirksnio pjūvis, sustingdyta akimirka, kuri neperteikia

mūsų visapusiškos asmenybės ir energijos. Analogiškai ir mėginimas „užfiksuoti“ be galo greitai judančius ir ištiesai kintančius subatominius dalelių „veidus“. „Visata egzistuoja dėl to, kad ją stebiu“, šis teiginys man prilygsta frazei „egzistuoja tik tai, ką nufotografavau, ir tik dėl to, kad nufotografavau“. Kai sakoma, kad **fizinio plano stebėtojas** daro poveikį stebimoms elementariosioms dalelėms savo dėmesio energija, mano nuomone, poveikį daro tik tokį, kokį darome fotografuojamam žmogui: padedame pamatyti save iš šono, geriau pažinti, pasimėgauti fotografavimo procesu ir rezultatu. Ar mes darome poveikį fotomodeliams? Nebent, jei tai profesionalai, tada jie iš to užsidirba pragyvenimui. Tai neprieštarauja teiginiui, kad kur krypsta mūsų dėmesys, ten krypsta ir mūsų energija: trimatės fizinės sąmonės efektas yra tik fizinis, vadinasi, tik trimatis.

○ **Aktyvus stebėjimas.** Pirmame punkte aptariau fizinio plano gyventojų fizinės sąmonės poveikį stebimam objektui. Viršutinio pasaulio lygmenyse, ypač jei stebi aukštesnio sąmoningumo, intensyvesnių energijų sąmonė, jos energinis laukas **gali daryti poveikį, jei ta sąmonė turi tokį tikslą** – koreguoti, perkeisti, kurti kažką nauja. Toks stebėjimas yra **aktyvus**, su tikslu kurti ir keisti. Plačiąja metafizine prasme galima teigti, kad Absoliutas aktyviau dėmesiu stebi savo sukurtą Būtį, dėl to ji egzistuoja. Aktyvus stebėjimas veikia ir tuo atveju, jei žmogus klausosi dvasinio turinio laidos, skaito dvasinio turinio literatūrą ar dalyvauja sąmoningumą keliančiame renginyje, bet tam turi būti aktyvi to žmogaus siela, dvasia, monada. Tokiu atveju klausoma ar skaitoma bus ne vien fizine sąmone, o visa daugiamate, dėl to ir poveikis bus daugiamatis. Jei dvasinės laidos klausytume tik fizine sąmone, pasisavintume tik fizinio lygmens garso bangas (tariamus žodžius), o ne gilumines už tų žodžių slypinčias energizuotas prasmes. Kaip sakoma: per vieną ausį įėjo, per kitą išėjo (dvasinio turinio energijos už fizinio proto dalelių neužkibo ir poveikio nepadarė).

• **Dalelės įsikūnija ir išsikūnija** iš fizinio plano į Sielos pasaulį ar į dar subtilesnį visatinį lygmenį. Dėl itin didelio materijos tankio ir iš to kylančios fizinės gravitacijos Psichikos pasaulyje, ypač jos žemiausiame, fiziniame poplanyje, reiškiasi *inercija, trintis ir entropija*. Dėl greito materijos dilimo sąmonei neįmanoma ilgai išbūti formoje ir atsiranda aukštesniuose pasauliuose nepažintas dalykas – ėjimas punktyrais: ciklinis sąmonės įsikūnijimas į formą ir išsikūnijimas iš jos. Tai galioja ne tik „stambiesiems“ kūnams – galaktikoms, žvaigždėms, žmonėms, ląstelėms, atomams, bet ir subatominėms dalelėms, nes jas fizinio plano ribotumai taip pat veikia. Pvz., mokslinis aprašymas, kas vyksta radioaktyviojo skilimo metu: „Nei beta dalelė (pvz., elektronas), nei antineutrinai neegzistavo iki skilimo ir radosi jų metu.“ Taip pat „kažkur išnyksta“ ir vėl „atsiranda“ fotonai. Dalelių "pradėjimas ir gimdymas" turbūt toks pats natūralus ir nekontroliuojamas protu kaip ir žmonių – tai tiesiog yra visatos mechanizmas. Suvokti, kaip jis vyksta, įmanoma ir tada galime tai kažkiek reguliuoti, kaip gimstamumą. O va kas gims, berniukas ar mergaitė (dalelė kaip kad elektronas ar banga kaip kad fotonas) iš anksto nenuspėjama... Visų lygių objektų įsikūnijimą į fizinį planą, suderinamumą su kitais besikūnijančiais objektais ir atitinkamo erdvėlaikio parinkimą koordinuoja **Įsikūnijimo dėsnis** iš Sielos pasaulio mūsų visatoje ir iš Dėsnų pasaulio užvisatėje. Apie elementariųjų dalelių materializaciją toliau bus daugiau.

• **Energijos tvermės dėsnis:** niekas iš niekur neatsiranda ir niekur neišnyksta. Tai dar vienas kertinis mokslo teiginys. Mano nuomone, jis galioja ne vien fizinei, o visai mūsų daugiamatei visatai. Tai priėmus, tampa daug aiškiau, kaip iš „niekur“ išnyra koks nors fotonas (o pasirodo, įsikūnijo savo vienam gyvenimo ciklui iš Sielos pasaulio) ir kur jis dingsta („numirė“ fiziškume ir sugrižo atgal į Sielos pasaulį). Dar pastebėsiu: nors mūsų suvokimu, kai kurios subatominės dalelės, bangos gyvena itin trumpai, mikrosekundės dalį, tačiau jų lygmenyje tai gali reikšti ilgą, visavertį, prasmingą gyvenimą su daug įdomių susitikimų ir nutikimų subatominėje realybėje.

• **Subatominių dalelių ir energijų jautimas** lavina mūsų subatominius pojūčius. Viena šių pojūčių dalis skirta Viršutiniam pasauliui jausti, antroji – Apatiniam pasauliui ir padeda orientuotis nesąmoningume, tankiausiame materijos lygmenyje. Taip mes savo sąmone purename materiją ir aktyvuojame jos potencialą mūsų kūrybai realizuoti.

• Taigi, subatominiam lygmenyje egzistuoja fizinės masės nešėjos, vadinamos **elementariosiomis dalelėmis** („plytos“, raudonai apvesta lentelės dalis kairėje, 7 puslapyje), ir yra energijos nešėjos, vadinamos **bangomis** (cementas / klijai; mėlynai apvesta lentelės dalis dešinėje). Dalelės, gaudamos energijos arba ją atiduodamos, **gali pervirsti į išvestines daleles**, pvz., elektronas – į miuoną (vadinamoji antroji katra) ir taoną (trečioji katra), ir visos trys elektrono būsenos gali virsti neutrinais (iš to atitinkamai ir trys neutrinių rūšys). Kvarų yra 6 rūšys, o juos suklijuojančių gliuonų net 8 rūšys. Fotonai skiriasi vienas nuo kito savo turimos

energijos kiekiu, iš to atitinkamai yra ilgosios elektromagnetinės bangos (turi mažai energijos) ir trumposios (turi daug energijos). Kvarakai ir leptonai (elektronas ir jo išvestinės) laikomi elementariomis tai yra neskaidomomis materijos porcijomis, tačiau mokslininkai pastebi tam tikras elektronų ir jų antidalelių pozitronų magnetizmo anomalijas, kas kelia prielaidas, jog šios dalelės turi tam tikrą vidinę struktūrą (taip pat yra sudarytos iš kitų, dar smulkesnių sudedamųjų dalių). Stygų teorija teigia, kad elementariųjų dalelių viduje egzistuoja daug energijos turinčios **stygos** ir būtent jos yra elementarios materijos dalelės, tačiau mokslo turimos priemonės kol kas neleidžia to patvirtinti tyrimais. Taip pat yra teorija, kad kvarakai ir leptonai yra sudaryti iš hipotetinės (nes dar neįrodytos eksperimentais) dalelės, vardu **preonas**. Nors šiuo metu nėra jokių eksperimentinių įrodymų, kad kvarakai ir leptonai nėra elementarūs (neįrodyta, kad jie yra sudėtiniai), daugelis aplinkybių (trijų kartų kvarkų ir trijų kartų leptonų buvimas, trijų spalvų kvarkų buvimas, kvarkų ir leptonų simetrija) rodo, kad jie gali būti sudėtinės dalelės. Tai čia mikrofizikoje, o makrofizikoje smulkiausiu materijos vienetu laikomas **atomas**, cheminių elementų statybinė medžiaga.

Elementariųjų dalelių ir sąveikos jėgų nešėjų lentelė

	masė → ~2.3 MeV/c ²	~1.275 GeV/c ²	~173.07 GeV/c ²	0	~126 GeV/c ²
	krūvis → 2/3	2/3	2/3	0	0
	sukinys → 1/2	1/2	1/2	1	0
	u	c	t	g	H
	kylantysis	žavusis	viršūninis	gliuonas	Higso bozonas
KVARKAI	~4.6 MeV/c ²	~95 MeV/c ²	~4.18 GeV/c ²	0	0
	-1/3	-1/3	-1/3	0	0
	1/2	1/2	1/2	1	1
	d	s	b	γ	γ
	krintantysis	keistasis	gelminis	fotonas	
	0.511 MeV/c ²	105.7 MeV/c ²	1.777 GeV/c ²	91.2 GeV/c ²	91.2 GeV/c ²
	-1	-1	-1	0	0
	1/2	1/2	1/2	1	1
	e	μ	τ	Z	Z
	elektronas	miuonas	taonas	Z bozonas	
LEPTONAI	~2.2 eV/c ²	~0.17 MeV/c ²	~15.5 MeV/c ²	80.4 GeV/c ²	80.4 GeV/c ²
	0	0	0	±1	±1
	1/2	1/2	1/2	1	1
	ν_e	ν_μ	ν_τ	W	W
	elektroninis neutrinas	miuoninis neutrinas	tau neutrinas	W bozonas	
				BOZONAI	

Skirtingų rūšių plytos
(elementariosios dalelės)

Skirtingų rūšių cementas / klijai
(energijos nešėjai, susiejantys daleles)

- Nors elementariųjų dalelių matome daug rūšių (kvantika šias rūšis vadina dalelės *aromatu*), visatos fizinių kūnų formavime dalyvauja daugiausia kairiojo stulpelio „statybinės plytos“: **kylantysis bei krintantysis kvarkai, elektronai ir elektroniniai neutriniai**.

- Elementariųjų dalelių kilmė (fizinė visata)**. Praėjus maždaug 10^{-12} – 10^{-6} sekundėms po Didžiojo sprogo, susiformavo neutriniai, kvarkai ir elektronai. Maždaug nuo 10^{-6} iki 1 sekundės po Didžiojo sprogo pradėjo formuotis protonai ir neutronai. Praėjus maždaug 3 minutėms po Didžiojo sprogo, sąlygos pakankamai atvėso, kad protonai ir neutronai sudarytų vandenilio branduolius. Klausimas, kodėl po Didžiojo sprogo fizinė visata susidarė beveik vien tik iš materijos, o ne per pusę iš medžiagos ir antimedžiagos mišinio, iki šiol nėra aiškiai atsakyta.

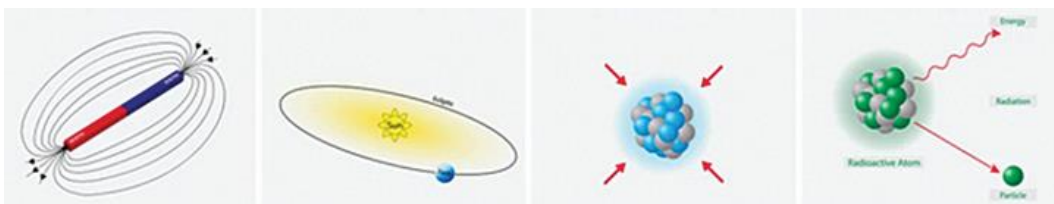
- Daleles tarpusavyje sujungia **sąveikos jėgos**, kurių nešėjos vadinamos **bangomis**, energijos porcijomis (*cementas*). Visatoje egzistuoja keturios jėgos, kurios atsirado kartu su dalelėmis pirmosios sekundės po Didžiojo sprogo metu:

- **Stiprioji branduolio vidaus sąveika.** Jos nešėjai vadinami gliuonais. Jos veikiamas susiformuoja atomo branduolys.
- **Gravitacinė sąveika.** Veikia visus kūnus, kurie turi masę. Jos nešėjai vadinami gravitonais. Gravitacija labai stipri Monados plane, tačiau skverbdamasi per visatinius lygmenis į mažesnio vibracinio dažnio pasaulius vis labiau silpsta ir dėl to fiziniame plane ji yra pati silpniausia iš visų keturių. Kaip teigia kvantinės fizikos populiarintojas japonas Michio Kaku gravitacija – tai stygų virpesys ir visos keturios mūsų visatos fundamentaliosios jėgos – tai tik skirtingi stygų virpesiai. **Stygos** – fizikos modelio statybiniai blokai, vienmačiai (visatoje) ar daugiamačiai (užvisatėje) objektai. Gravitacinė jėga išlenkia erdvę.
- **Silpnoji sąveika** veikia skaidantis atomo branduoliui (radiacija, dar kitaip, spinduliuotė, per didelėmis dozėmis itin kenksminga žmogaus kūnui, o šiaip medicinoje ir kitose srityse naudojama taikiais tikslais). Jos nešėjai vadinami W ir Z bozonais.
- **Elektromagnetinė sąveika** susieja elektroną su branduoliu. Tarp branduolio ir elektronų orbitalių yra **didžiulė** erdvė. Pvz., jei aukso atomo branduolys būtų 30 cm skersmens, tada atokiausias šio atomo elektronas būtų maždaug už 5 km! Elektromagnetinė sąveika veikia visas elementariąsias daleles, kurios turi elektrinį krūvį. Jos nešėjai vadinami fotonais. Mūsų regima šviesa, ultravioletiniai spinduliai, rentgeno spinduliai, girdimi garsai ir kt. – tai elektromagnetinės bangos.
- **Higso laukas** ir jo nešėjai **Higso bozonai** neįeina į keturias fundamentalias sąveikos jėgas, bet yra esminis visatai egzistuoti, unikalusis *cementas*, kuris suteikia masę visoms visatos dalelėms (*plytoms*), vadinasi, gali jas paveikti, kad sklandžiau darbuotųsi.

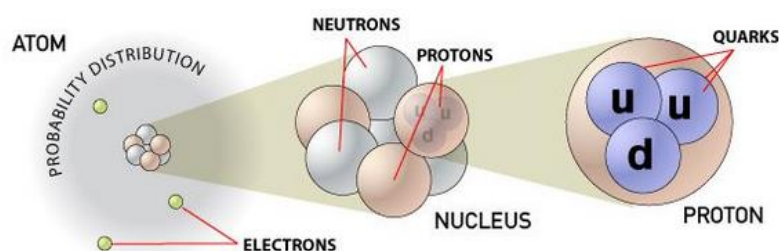

Keturios fundamentaliosios sąveikos

Elektromagnetinė Gravitacinė Branduolio stiprioji Branduolio silpnoji

- Itin supaprastinta **atomo sandara** (tik dalelės, neįvardijant, koks *cementas* ką prie ko tvirtina) – tai branduolys, kurį sudaro iš kvarkų susidedantys protonai su neutronais, ir aplink branduolį skriejantys elektronai:

Kvarkai + gliuonai sudaro neutronus ir protonus, iš kurių formuojasi **atomo** branduolys (stiprioji branduolio sąveika).

- Du kylantieji + vienas krintantysis + gliuoniniai klėjai = **protonas**.
- Du krintantieji + vienas kylantysis + gliuoniniai klėjai = **neutronas**.

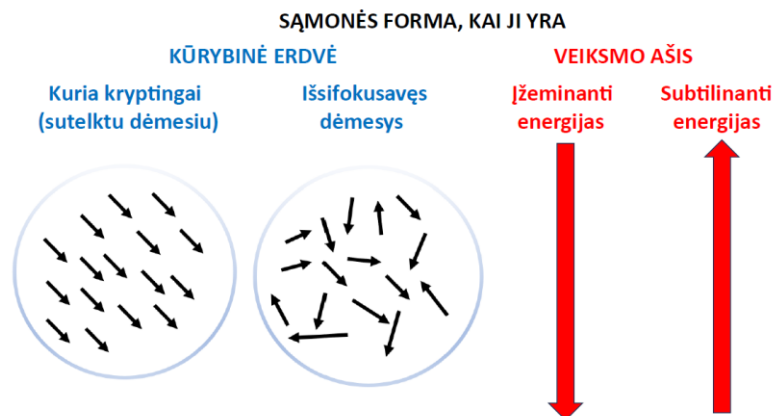
• **Visos dalelės turi savo antidaleles, tai ta pati dalelė, tik ji kitaip elgiasi. Antidalelės** masė yra tokia pati kaip dalelės, bet priešingas elektros krūvis. Richardas Feynmanas **antidaleles** vadina dalelėmis, keliaujančiomis iš ateities į praeitį (laiku atgal), dėl to jų savybės priešingos materijos dalelių savybėms. Neigiamas elektros krūvis, nešamas laiku atgal, yra lygus teigiamam elektros krūviui, judančiam į ateitį. Abiem atvejais teigiamo krūvio ateityje daugėja, o neigiamo – mažėja. Neigiamo krūvio **elektronas**, judėdamas į praeitį, matomas kaip teigiamo krūvio **pozitronas** (elektrono antidalelė). Dalelių ir antidalelių poros gali sunaikinti viena kitą, ir tuo metu susikuria **fotonas**; kadangi dalelės ir antidalelės krūviai yra priešingi, bendras krūvis išlieka.

• **Tachionai** – greičiau už šviesą sklindančios dalelės. Kol kas moksliniais eksperimentais neįrodytos, tad laikomos hipotetinėmis (ilgai hipotetinėmis vadino ir Higo bozonus, kol juos pagaliau pavyko aptikti eksperimentų metu). Būtent dėl jų ir kitų antidalelių judėjimo iš ateities į praeitį įmanoma susapnuoti ar kitaip pajusti, numatyti ateities įvykius, kas moksliskai patvirtina „nemokslinį“ teiginį, kad ateitis egzistuoja.

• Apjungusi bangų ir dalelių pasireiškimą su mano suvokiamais dviem sąmonės veikimo būdais (erdviniu ir ašiniu), darau prielaidą, kad veiksmo ašies, ryžtingo veiksmo atstovuose aktyviau reiškiasi dalelės, o ne jas siejančios bangos. Kitaip sakant, bangų okeane plaukiojančios statybinės medžiagos yra sufokusuotos veiksmui atlikti ir per save įmagnetina tas bangas norima veikti kryptimi. O erdvinio tipo sąmonių (kaip manoji) aktyvesnės yra bangos, siejančios elementarąsias statybines daleles. Ypač tokia esu tuo metu, kai būnu meditatyvios būsenos, kai sąmonė dairosi po subtiliuosius lygmenis kaip *pasyvi stebėtoja* (ne siekianti daryti poveikį, o tik norinti suprasti, kas ten vyksta), tuomet pati tampa kaip banga ir dėl to nekonkrečiai, nelokali, sunkiau orientuojuosi fiziniame aplinkoje. Erdvinėms struktūroms įsižeminti svarbu dėl to, kad neišplauktų ir adekvačiai suvoktų fiziškumą, kad išvengtų tų būsenų, kurios vadinamos šizofrenija ar išprotėjimu, o dažnai tėra negebėjimas atskirti fizinės realybės nuo subtiliosios; nekalbant apie atvejus, kai tai yra smegenų pažeidimo pasekmė. Ašinėms struktūroms svarbu įsižeminti, kad jomis tekanti energija pasiektų fizinės materijos lygmenį, neišitaškytų pakeliui kaip vanduo pro laistymo žarnos kiaurymes.

Tos dvi struktūros mummyse nėra vien tik grynąja savo forma (arba tiksliau, retai yra tik vieno tipo). Ašinukams yra įmanoma, nors ir sunkiau nei erdvinukams, meditatyviai regėti subtiliuosius planus, jausti būsenas, nes jei jų ašis išsiplėčia, ji tampa sunkesnė, per ją ima tekėti daugiau energijų ir dėl to labiau iškraipo aplinką (kaip matėme iliustraciją prie gravitacinės jėgos).

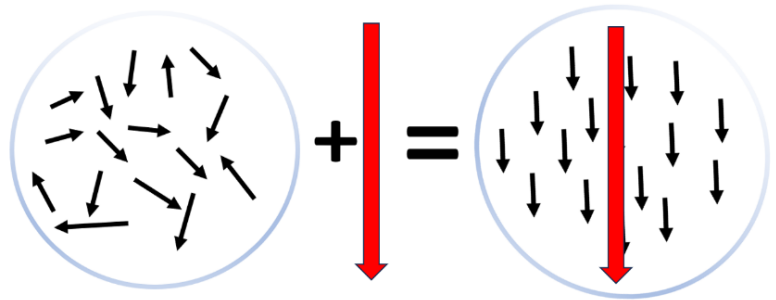
Erdvinukai sugeba sutelkti savo erdvę į konkretesnę ašies formą, nes juose juk irgi yra „plytų“, tik ne jos valdžioje. Galima sakyti, kad erdvinukuose – „cemento“ valdžia, o ašinukuose – „plytų“ valdžia. Gydūnai šias struktūras gali žmoguje atpažinti savo kvantiniais pojūčiais. Tai padės jiems geriau suvokti, ką žmoguje koreguoti, kad jis taptų, pvz., ryžtingesnis ar konkretesnis

(suaktyvinti elementarūsios dalelės), arba kuris tipas žmoguje vyrauja, jei jis, sakysime, priima čenelingą, regi vidinius reginius (erdvės tipas), ir kaip jam padėti tvirtėti (aktyvinti ašinę struktūros dalį ir įsižeminimą).

Dar šiek tiek praktinės šio klausimo vertės gyvenime. Kaip subatominiame lygyje banga su dalele veikia kartu, taip ir žmonės ašinukai sugeba sutelkti žmonės erdvinukus konkrečiai veiklai, įmagnetindami jų erdvės bangų vektorius kaip sutelkiami į siaurą liniją lazeryje elektronai. Būtyje ir gyvenime visi vieni su kitais sąveikauja, tad suprantama, kad susieina ir žmonės-erdvės su žmonėmis-ašimis. Ašys su ašimis sunkiau sutaria, nes abu valdingi ir su savo supratimu, KAIP ir KĄ daryti. Dvi erdvės – tai du gana pasyvūs kūrybingi žmonės, kurie gali veikti kartu, bet jiems labai praverstų nors vienas ašinis pažįstamas, kuris suteiktų energinį postūmį ir įmagnetintų jų vidines erdves veiksmui.

Kūrybinės erdvės ir veiksmo ašies bendradarbiavimas:
išsklaidyto fokuso erdvei veiksmo ašis suteikia kūrybos kryptį

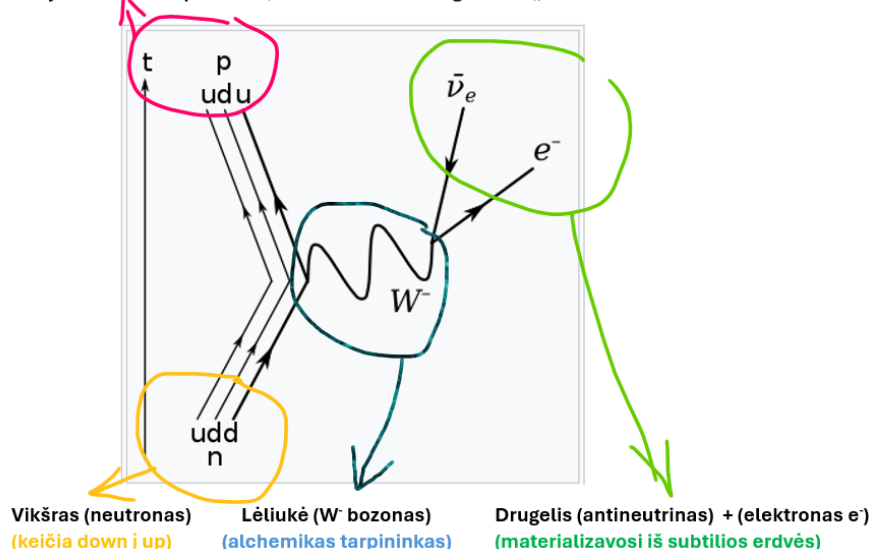

Elementariųjų dalelių materializacija

Toliau pateikti pavyzdžiai sudėtingi ir skirti labiau suprasti patį faktą: kad mokslininkai pastebi ir įvardija dalelių, bangų „atsiradimą iš niekur“ ar „išnykimą į niekur“. **Kodėl** prasideda subatominių dalelių skilimas ar jungimasis – moksliskai sunku atsakyti, kaip ir į klausimą, kodėl žmonės kūnijasi ir išsikūnija. Metafizika atsako: dėl to, kad mūsų visatoje tokie dėsniai, tokia mūsų visatos sąmonės dabartinio etapo struktūra ir per tokią struktūrą realizuojami jos evoliuciniai uždaviniai. Tą paminiu tekste anksčiau buvusiame punkte **Dalelės įsikūnija ir išsikūnija**.

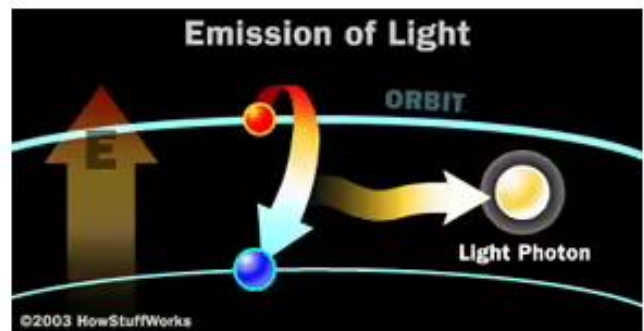
1 pavyzdys. Radioaktyviojo skilimo metu (beta skilimas) iš atomo branduolio išspinduliuojama beta dalelė (elektronas arba jo antidalelė pozitronas), pradinį atomą paverčiant jo izobaru (atomu, turinčiu skirtingą kiekį protonų ir neutronų). Pavyzdžiui, *neutrono* beta skilimas paverčia jį *protonu*, išspinduliuojant *elektroną* kartu su *antineutrinu* (pavyzdyje žemiau). Arba, atvirkščiai, *protonas* paverčiamas *neutronu*, išspinduliuojant *pozitroną* su *neutrinu*. Nei beta dalelė (pvz., elektronas), nei antineutrinas neegzistavo iki skilimo ir **radosi jų metu iš tarpininko – W^- bozono**. Tai galima perteikti vaizdinga metafora: neutronas kaip vikšras trumpam virto kokonu

Naujas „vikšras“ – protonas, kuris savo ruožtu irgi vėliau „transformuosis“

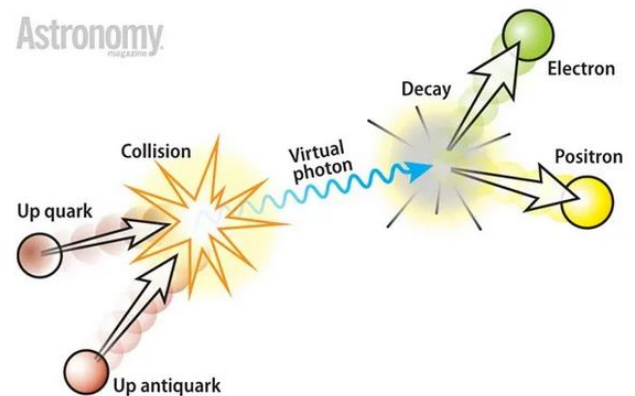

(silnosios sąveikos nešėju W bozonu), o iš šio išsilukštenu ne tik drugelis antineutrinas (neutrinas savo vienam reginy esu mačius kaip žalsvus drugelius), bet ir jo kompanionas, gėlė (elektronas).

2 pavyzdys. Fotono atsiradimas iš elektrono. Elektronai atomo viduje paprastai sukasi savo konkrečia orbita kaip palydovai aplink Žemę. Jie gali persokti į labiau nutolusią erdvę nuo branduolio – ir tam jiems reikia energijos, kurią gauna iš fotono. Arba gali persokti arčiau branduolio, ir tuo atveju iš jų išsilaisvina energijos porcija – fotonas, tai vadinama šviesos emisija. Fotonas turės tiek energijos, kokį atstumą turėjo persokti elektronas. Šio proceso pritaikymas praktikoje: fluorescencinės lempos, neoninė reklama, natrio lempa (apšvietimo įtaisas, kuriame šviesą skleidžia sužadinti natrio garai).

3 pavyzdys. Susidūrus kvarkui ir jo antidalelei antikvarkui, iš pradžių labai trumpam momentui randasi (kitaip sakant, inkarnuoja iš Sielos plano) virtualus fotonas, o iš jo (per jį, kaip per tarpininką, irgi inkarnuoja) – elektronas ir jo antidalelė pozitronas. **Ūkiškas paaiškinimas:** du tėvai, kvarkas ir antikvarkas (kaip *in* ir *jang*) „susiduria“, tą akimirką per juos iš Sielos pasaulio nusileidžia „gandras“-alchemikas, moksliskai – virtualusis fotonas. Šis fotonas vadinamas virtualiu dėl to,

kad turi masę (fotonai masės neturi, nes skrieja šviesos greičiu) ir tuo pažeidžia kvantinius dėsnius, bet egzistuoja itin trumpai, dėl to dėsnių poveikio nesitrikdo, jie nespėja jo pajusti ir erdvėlaikis nesureaguoja. „Kas draudžiama, tą darom labai greitai“, kaip tai įvardijo fizikas Gilmoras knygoje *Alice in Quantumland*. Iš šio fotono gimsta elektronas su savo antidalele pozitronu. Tik toks skirtumas nuo žmonių, kad po poravimosi šitie „tėvai“ žūsta. Tai labiau primena daugumos rūšių aštuonkojų gyvenimą: patinams po poravimosi aktyvuojasi senatvinė ląstelių arda ir jie miršta per keletą savaičių, o patelės taip pat ima nykti fiziškai po to, kai pagimdo ir kurį laiką prižiūri savo vaikus. Vadinasi, **fotonas per kvarko ir antikvarko susidūrimo kanalą inkarnavo elektroną ir pozitroną iš Sielos pasaulio.** Susidūrus kvarkui su antikvarku, gali rasti ir kitokie „vaikai“: **kiti kvarkai, miuonas ir antimiuonas** (miuonas randasi iš elektrono, kaip jo kita „inkarnacija“; gyvuoja labai trumpai, apie 2,2 μ s, tai yra mikrosekundės) ir kt. Nesiekiu atspindėti viso mokslinio šių procesų tikslumo, o tik noriu paaiškinti, kad **inkarnacijos procesai galioja ir subatominiame lygmenyje.**

Kvantinio pasaulio reiškiniai

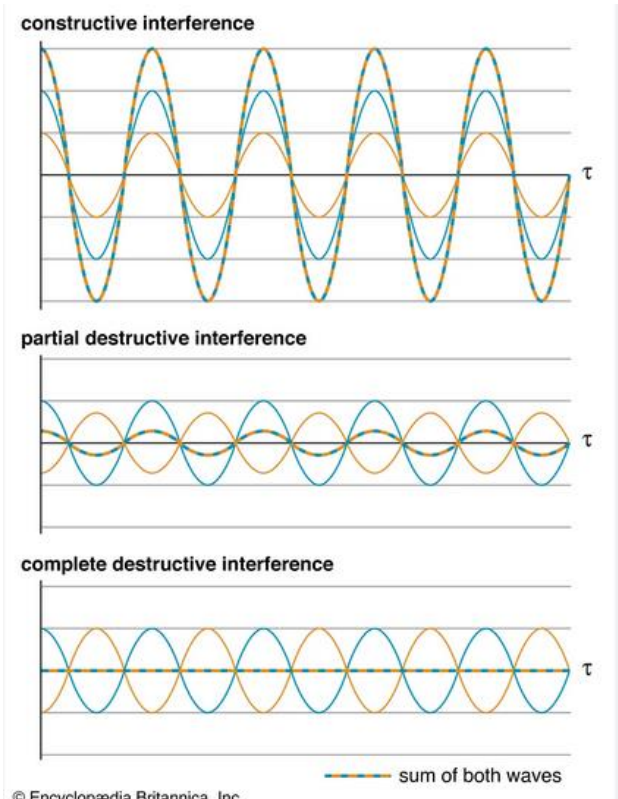
- Kvantiniai objektai neturi trajektorijos, priešingai nei klasikiniai objektai, todėl išmatuoti koordinacinių taškų nesudaro glotnios kreivės. Taip yra todėl, kad kvantinio objekto koordinacinių matavimas daro įtaką pačiam objektui ir pakeičia jo būseną (tai aptariau prie stebėtojo efekto). Stebėjimas, matavimai pakeičia objekto impulsą. **Impulsas** – dalelės užsispyrimo laipsnis: kiek ji juda viena kryptimi ir vienodu greičiu.

- **Kvantinė superpozicija**, kvantinės sistemos buvimas kelių skirtingų būsenų vienu metu (pvz., elektronas gali būti ir kaip banga, ir kaip dalelė, o dalele tampa tik mūsų stebimas). Gerai žinomas Šrėdingerio katino pavyzdys: kai katinas eksperimentinėje dėžėje laikomas ir gyvu, ir mirusiu vienu metu tol, kol stebėtojas neatidaro dėžės ir neužfiksuoja (vėl fotografijos vaizdinys) vienos iš dviejų būsenų. Jau minėjau, kad tas dvi skirtingas būsenas valdo Poliškumo principas, banga ir dalelė – tai du jo poliai. Analogiška fizinio pasaulio vyriškai ir moteriškai lyčiai. Sąmonė, kuri vieną gyvenimą yra vyro kūne, o kitą – moters, yra ta pati, bet kai ji įsikūnija į fiziškumą, išoriškai atrodo kaip du skirtingi objektai (vyras ir moteris). Taip ir tai, kas kūnijasi į bangą arba dalelę (o tai yra tam tikra vienietinė sąmonė, Absoliuto sąmonės kibirkštėlė), yra vienas „objektas“, tik įgaunantis dvi skirtingas saviraiškos formas vienu metu arba kurią nors vieną išraišką (gali būti ir banga ir dalelė tuo pačiu metu arba tik banga ir tik dalelė, ir tas būsenas kaitalioji, kaip ir į žmones besikūnijančios sąmonės skirtingiems įsikūnijimams keičia pasirenkamą lytį; apie subatominų dalelių inkarnaciją į fiziškumą bus skyriuje „Persikūnijimai subatominiam lygyje“).

- **Kvantinis susietumas**, atskirų kvantinės sistemos dalių sąryšis, nepriklausantis nuo atstumo tarp tų dalių. Dėl šios savybės galima empatija, telepatija, nuojauta ir kiti psichikos reiškiniai, kaip sąveika tarp sąmonių. Taip pat tai leidžia vykti fizinės materijos teleportacijai, kurią mokslininkai savo bandymu metu jau yra sėkmingai išbandę, tiesa, kol kas tik kvantinės informacijos porcijos dydžio objektų. Kvantinės superpozicijos ir susietumo savybes mokslas jau mėgina įvaldyti: kuria kvantinius kompiuterius, naudoja kvantinei kriptografijai (saugių kodinių raktų kūrimas) ir kai kuriems kitiems dalykams, kuriuos kol kas silpnai suprantu.

- **Kvantinis svyravimas** (*quantum fluctuation*), kvantinėje fizikoje tai laikinas atsitiktinis energijos kiekio pokytis erdvės taške, virtualių dalelių judėjimas (virtuali yra ta, kuri egzistuoja itin trumpai, palyginus su standartiniu tos dalelės ar bangos variantu). Jei subatominė dalelė **ilgalaikė** (elektronas, protonas), tuomet jos masė, energija, impulsas aiškūs. Jei dalelė **trumpalaikė**, jos energija kvantiškai nestabili, ypač tų, kuriomis keičiasi stabiliosios dalelės sąveikos vienu su kitomis metu (susidūrusios, sąveikaudamos savo energijų laukais). Trumpalaikės dalelės **susikuria tarsi iš niekur** (kaip jau minėjau, mano suvokimu, fiziškume atsiranda iš Sielos pasaulio, tarsi įneria nuo kranto į vandenį ir tampa matomos vandens gyventojams). Vakuumas knibždėte knibžda tokių trumpalaikių dalelių (ot tau ir „tuštuma“). Trumpalaikės virtualios dalelės naudojami energijomis nemokamai trumpalaikiais terminais (aprašau 3 pavyzdyje). Dėl kvantinių svyravimų iš niekur ir be regimo energijos panaudojimo gali susikurti fotonai ir elektronai. Kvantiniai svyravimai – tai kaip jūra, sako fizikas Robertas Gilmoras, ir man iš karto iškyla Motinos Visatos okeano vaizdinys iš virtualių, save generuojančių dalelių (fotonų, elektronų ir pozitronų, kurie yra elektronų antidalelės), kaip jos sąmonės dalys.

- **Bangų interferencija** – reiškinys, kai dvi koherentinės bangos susijungia ir susisumuoja jų intensyvumas atsižvelgiant į jų fazių skirtumą. Iš jų susijungimo susiformavusi

© Encyclopædia Britannica, Inc.

nauja banga gali būti galingesnės amplitudės (konstruktyvioji interferencija), jei bangų fazės sutampa, arba mažesnės (destruktyvioji interferencija), jei bangų fazės skiriasi. Interferencija reiškiasi su visų tipų bangomis, pavyzdžiui, šviesos, radijo, garso, vandens paviršiaus bangomis, gravitacijos bangomis ar materijos bangomis, taip pat garsiakalbiuose kaip elektros bangos. Iliustracijoje matome tik dvi bangas. **Sąmonės lygių atveju tokių bangų labai daug: ir auros čakrų, ir sielos, ir dvasios, ir monados čakrų skirtingos bangos turi susiharmonizuoti, kaip tai toliau nusako Dispenza, tik jis irgi ima tik dvi bangas – proto ir širdies.** Šis mano straipsnis, kuriame susijungia mokslas (*fizika*, suvokta mokslininkų protu) su vidinėmis patirtimis (*metafizika*, išjausta per mistikų širdį) sugeneruoja tai, ką dr. Joe Dispenza savo knygoje „Tapkite antgamtiški“ vadina *koherentiniu lauku*: „Kad iš tikrųjų paveiktume Žemės lauką (kuris paskui padarys poveikį individualiems žmonių laukams), pirmiausia turime suaktyvinti du savo kūno centrus – **širdį ir smegenis**. Širdis ir smegenys visada palaiko tarpusavio ryšį ir skatina abipusę koherenciją. Kai tai įvyksta, **mums lengviau atitraukti dėmesį nuo išorės ir nukreipti jį į vidų** – tada atsisiejame nuo konkrečių vietų bei linijinio laiko ir tampame niekuo (nelokalūs). Tapę niekuo, susijungiamo su vieninguoju lauku, su kvantine sfera, kur sąmonė daro nelokalų poveikį materijai. Tyrinėdami šiuos reiškinius, mes nustatėme, kad **koherentiškos smegenys ir koherentiška širdis nukreipia autonominę nervų sistemą dirbti taip, kad kūnas būtų sveikas ir visos jo sistemos funkcionuotų darniai. Širdies ir smegenų koherencija bei sinchroniška veikla sukuria aplink kūną stiprų elektromagnetinį lauką. Kuo stipresnis mūsų elektromagnetinis laukas, tuo didesnę nelokalų poveikį mes darome savo aplinkai, kitiems žmonėms ir visai planetai.** Visa tai neįmanoma, kai širdis ir smegenys funkcionuoja nekoherentiškai ir kai esame veikiami streso hormonų. Baimė, pyktis, nerimas, kaltės jausmas, gėda, siekis konkuruoti ir kovoti laiko mus atskirtus vienus nuo kitų ir nuo vieningojo lauko.“

Dispenza kalba apie proto ir širdies, mąstymo ir pozityvių emocijų apsiųjungimą. Man rodos, tai tik pirma darnos, koherencijos, stadija. Antra stadija yra dviejų skirtingų pažinimo būdų sintezė mumyse, vėl du poliai, vėl dvinaris. **Pirmas polius – tai mąstymas ir suvokimas protu.** Tai valios ašinis sąmonės tipas, kuris veikia per subatomines daleles. Senovėje buvo būdingas okultistams, alchemikams, kurie protu siekė suvokti būties dėsnius ir juos įvaldyti savo gerovei (ne bendradarbiauti, o būtent valdyti). Dabartiniu laiku tai mokslininkai, kurie, atmetę sąmonės pirmumą, studijuoja materinę visatą ir materinį žmogų. Arba visi žmonės, kurie labiau naudojami savo proto argumentais nei vidinėmis nuojautomis. **Antras polius – tai patyriminis mistinis suvokimas**, išjautimas per savo subtiliuosius sąmonės pojūčius, kuris veikia per subatomines bangas. Tai visų laikų aiškiaregiai, ekstrasensai, energiniai gydūnai, šamanai. Tai ir čenelingas, ir savo sąmonės užleidimas subtiliųjų planų būtybėms, ir tiesiog elementari nuojauta, intuicija, į kurią žmogus įsiklauso. Kitaip sakant, pažinimas subtiliaisiais pojūčiais, stebint, bendraujant ir bendradarbiaujant su kitų lygmenų sąmonėmis.

Kaip su ašine bei erdvine struktūromis, tai ir su šiais dviem pažinimo tipais: vienas kažkuris vyrauja, antras yra pagalbinis. Sakysime, mano pirminis būdas yra reginiai, tačiau po to, kai jie visatoje ar būtyje visko „primato“, jie visada kviečia sau į pagalbą mąstymo gebėjimą tuos reginius susisteminti – be mąstymo pagalbos nebūtų gimęs ir šis straipsnis, kurio dalis yra proto suvokimai (ne tik mano, bet ir fizikų mokslininkų), o dalis – mistiniai išjautimai (taip pat ne tik mano). Na, ir, aišku, mėgstu ašinukus, nes jie suteikia mano erdvei postūmį, kryptingą energiją realizuoti kūrybinius reginius: suaktyvina manyje elementariausias daleles, nes būtent per jas, konkretybes, mes materializuojame energiniuose lygmenyse patiriamus išjautimus.

Antrojo lygio (pažinimo būdų) sintezė – tai aukštesnio lygio gyvybės vibracija, nes tai dviejų skirtingų pažinimo būdų bendradarbiavimas. O kai darniai vibracijai apsiųjungia visi mūsų

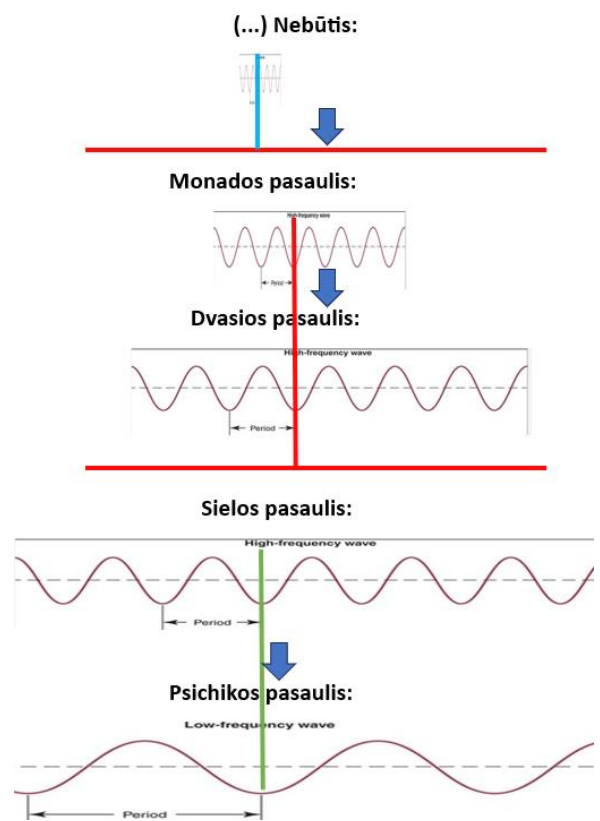
sąmonės kūnai (psichika, siela, dvasia ir monada ne kiekviena savo tikslų siekia, ignoruodama kitus, o sujungia energijas į bendras pastangas), tada gauname galingą vibraciją, kuri pajėgia kurti daugiamačius reiškinius darnoje su aplinka. Tokia pilnos darnos savyje sąmonė darys poveikį visatos asmenybei ir iš to lygmens sklandžiau ir lengviau galima tikėtis transformuoti žemesniąją negatyviąją žmonijos prigimtį į subtilesnę. Apie tai toliau – kitame punkte.

• Kvantinėje fizikoje **valiuta yra energija**, eV (elektronvoltai). Norint turėti rimties masę, reikia turėti energijos. Kuo didesnė masė, tuo trumpesniai laikui ji gauna energijos. Jei nori įgyti masės, rask, iš kur gauti energijos. Kai kurios dalelės verčiasi ir be masės: **fotonai** rimties būsenoje nieko nesveria, BET jie ir nebūna rimties būsenoje, o **juda šviesos greičiu kaip šviesos kvantai**. Kuo mažiau masės turi dalelė, tuo greičiau ji juda. Nuo dalelės energijos priklauso:

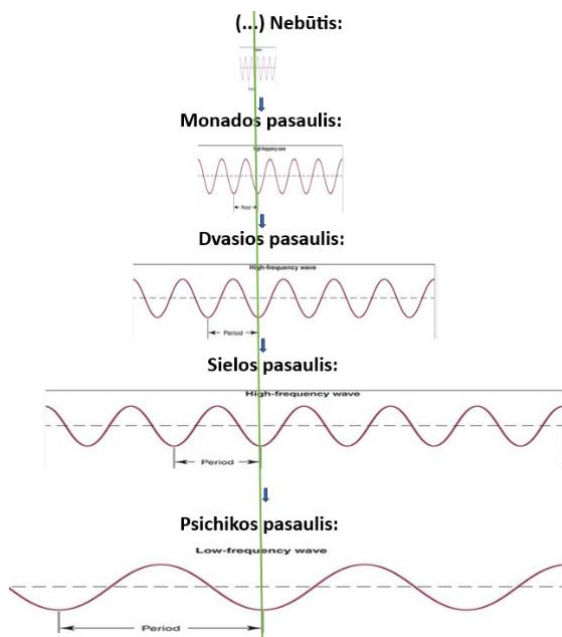
- ką ji gali;
- kaip toli nukeliaus,
- į kokią būseną gali patekti;
- kaip stipriai ji gali paveikti kitas sistemas.

Tai galioja ir mūsų sąmonės energijai: kiek daug galime suvokti, kurti, keisti aplinką. Sąmonė įgyja arba praranda energijos sąveikaudama su kitomis bet kurio lygmens sąmonėmis. Įgyti energijos ji gali iš potencialių rezervuarų kiekviename iš visatos lygmenų, jeigu tame lygmenyje yra savivoki ir tvirta (kad tą intensyvią potencialinę energiją atlaikytų). Kuo labiau sąmonė bus koherentinė, tai yra darni tarp savo visų sąmonės lygmenų, tuo daugiau aukštos kokybės energijos ji turės. Tai svarbi tema mums visiems praktiškai, nes tai tas būdas, kuriuo būdami darnūs geriausiai galime pozityviai veikti aplinką. Dėl to ją išplėtosiu.

Kiekvienas planas vibruoja jam būdingu dažniu. Kuo žemesnis planas, tuo žemesnio dažnio ir jo vibracijos. Būna, kad kai kurių kelių planų vibracijų bangos akimirksniai sutampa, tada iš aukštesnio plano teka energijos į žemesnį, bet tik iki to, su kuriuo sutapo. Jei žemesnis nepasiruošęs, nepratęs prie subtilesnių energijų, jam sunku tai atlaikyti. Tai matome iliustracijoje dešinėje: energijos suderėjo tik tarp monados ir dvasios, tačiau neturi bendros vibracijos su siela, dėl to į šią neprateka, buksuoja ir dvasios plano idėjos neįgauna gyvybės, negali realizuotis. Idėjų pilna galva, ji tinsta ir kaista, o padaryti nieko neina. O štai siela ir fizinis kūnas darnūs, dėl to žmogus turi daug gyvybinės energijos, mėgsta judėti, yra emocionalus.

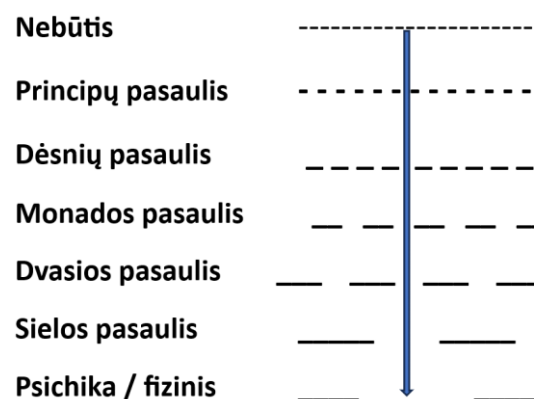

Retais momentais (arba jei žmogus savo dvasinėmis praktikomis specialiai siekia visų sąmonės lygmenų ramybės ir darnos) visi vieno žmogaus sąmonės lygmenys iki pat Nebūties

sutampa ir praleidžia per save energijas nuo subtiliausio lygmens iki tankiausio materinio (analogiška – planetų paradas aplink saulę). Tai vadinama pilnai įžeminti savo sąmonės kanalą, jį jausti ir suvokti tuose lygmenyse. Tą akimirką fizinis kūnas, fizinio kūno ląstelių, atomų sąmonė patiria Dieviškumo sąmonę. Jei fizinė žmogaus sąmonė jau pasiruošusi atlaikyti subtilias visų planų vibracijas, ji tai akimirkai įkūnija (pajunta) Absoliutą, tampa „gyvu Dievu“. Antroje iliustracijoje tai ir matome: kaip mūsų sąmonės kanalu nuo pat Nebūties, per principų, dėsnių lygmenis, per monadą, dvasią, sielą, psichiką iki pat fizinio sklandžiai nusileidžia, niekur nepastrigusi, ir įsižemina į materijos gelmes subtilioji kosminė potencinė kūrybinė energija.

Dar vienas būdas (dešinėje žemiau) parodyti, kaip iš subtilių planų prateka energijos, kai sutampa bangų ritmai. Punktyrai reiškia atitinkamo plano vibracinį dažnį. Brūkšniai – bangos viršūnės, tarpai tarp jų – bangos apatinis taškas. Kai sutampa bangų apačios – energijos „įgriūna“ žemyn per planus – tiek giliai, per kiek planų sutapo ritmas. Sąmoningai suharmonizuojant savo sąmonės kūnus, galima pasiekti, kad bangų sutapimai vyktų dažniau ir per tuos sutapusius ritmus galėtų leisti energijos nuo pat Nebūties iki fizinio kūno bei kilti nuo pat fizinio iki Nebūties (pilnas energinių mainų ciklas). Tam visi žemesnieji sąmonės kūnai turi būti paruošti atlaikyti subtilesniųjų lygmenų energijas. Nors fizinio plano bangos ir labai ilgos, palyginti su subtilesniųjų lygmenų, tačiau, jei sąmonė savivoki, drausminga, harmoninga, ji savyje sužadina tokį sinchronizmą, kad skirtingų sąmonės lygmenų bangų viršūnės ir gelmės sutaptų kaip įmanoma dažniau. Tokiais sutapimų momentais sąmonė suskamba, lyg giedodama kosminę giesmę. Tai ir yra vadinamasis **kūrimas kosminių rezonansiniu garsu**.

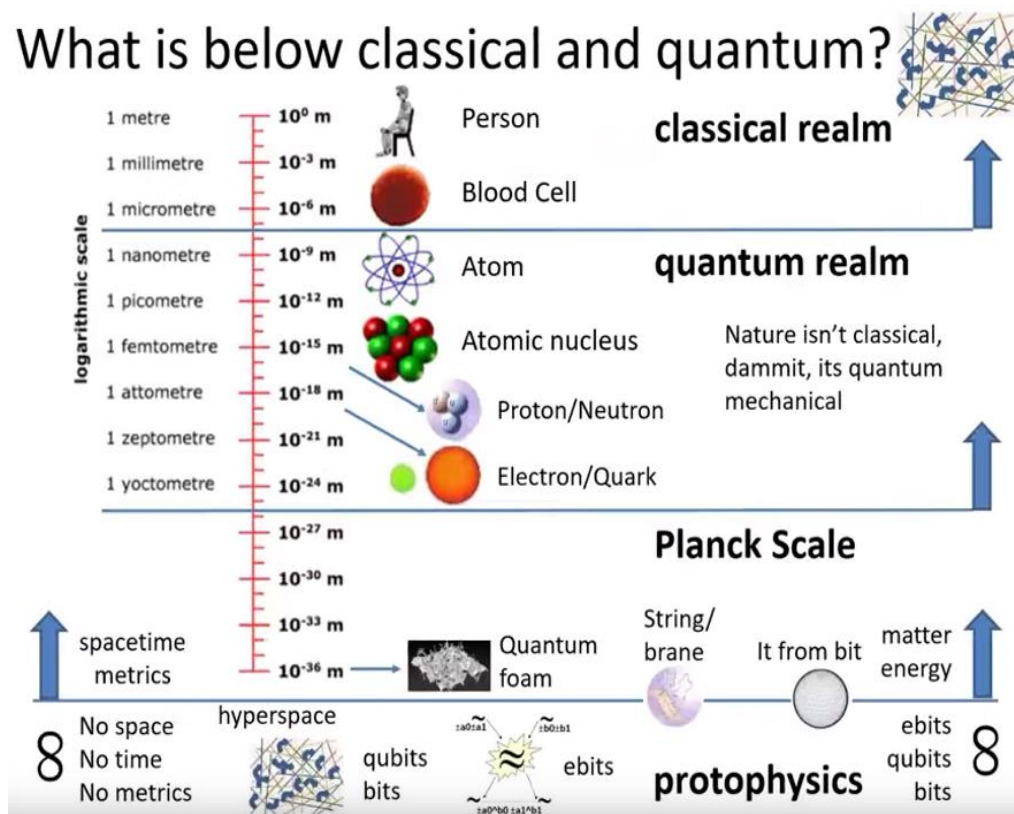
Kaip sąmonei siekti ir pasiekti tokios darnos savyje ir su aplinka? Būti gerai įsižeminusiam į fizinį lygmenį (tai yra jausti ir suvokti šį lygmenį ir savo struktūrą jame, kūno molekules ir atomus), prižiūrėti savo sąmonės kanalo grynumą, skirti laiko sau priimtinioms dvasinėms praktikoms, kurios harmoningai, be dirbtinės skubros keltų sąmonės vibracinį dažnį ir taip atvertų vis naujus sąmonės gebėjimus ir potencijas.

Kaip matote, ši kvantinės fizikos teorija apie bangų sandermes ir poveikį aplinkos objektams yra labai praktinė ir labai svarbi tiems, kurie nori suprasti, kaip mumyse susikuria darna ir kaip ją savyje išlaikyti, dėl ko verta vengti negatyvių būsenų (nes jos sutrikdo darnų bangų ritmą) ir kaip vien savo harmoningos sąmonės buvimu veikiame aplinką (daosistų frazė „veikti neveikimu“). Todėl, mano nuomone, taip svarbu prieš darant „gerus darbus“ kitiems, tą „gerą darbą“ atlikti sau: įžeminti savo struktūrą, suharmonizuoti visus savo lygmenis ir tapti tvirtu

ramsčiu. Kažkur esu skaičius, kad atsiremti galime tik į tvirtos struktūros atramą – jei ji bus guminė ar iš kitos minkštos medžiagos, į ją atsirėmę nugriūsime.

Protobitų fizika

Amerikos psichoterapeutės, besidominčios kvantine fizika, Valerie Varan pokalbis *youtube* su kvantinės fizikos mokslininku Doug Matzke 2024 06 17 papildė mano suvokimus apie kvantinę realybę. Douglas Matzkė turi kvantinių skaičiavimų mokslų daktaro laipsnį, daugiau nei 45 metus dirbo skaičiavimo, hiperdimensinės matematikos, neurokompiuterijos, kvantinių skaičiavimų, tikrojo intelekto, o pastaruoju metu ir metafizikos tyrinėtoju, yra sukūręs *Kvantinio proto šaltinio mokslinį modelį*. Pokalbio metu pašnekovai aptaria, kaip Douglas atskiria **fizinę tikrovę** (pvz., erdvę, laiką, masę, energiją, elektromagnetizmą, bangas, dažnius ir laukus) nuo **kvantinės tikrovės** (pvz., kvantinio lauko teorija, kvantinių bangų tikimybinės amplitudės, būsenų superpozicija, nelokalumas ir susiejimas) ir nuo dar gilesnės **pirminės tikrovės**, paremtos informacijos bitais, kurią jis vadina **protobitų fizika** (tai yra turinčia daugiau matmenų nei tris, daugiau už 3D). Būtent šis protobitų fizikos informacinis tikrovės aspektas, Dougo nuomone, struktūrizuoja mūsų kvantinę tikrovę ir mūsų įprastą fizinio erdvėlaikio tikrovę. Žemiau: šio mokslininko iliustracija apie jo suvokiamą mūsų visatos struktūros modelį.

Papildysiu savo įžvalgomis. Būtyje egzistuoja (imu plačiau, ne tik mūsų visatą):

- **Klasikinė tikrovė**, mūsų visatos fizinio plano trimatė erdvė su viena kryptimi judančiu laiku – įvykiai suvokiami kaip turintys praeitį, dabartį, ateitį; trimatėje erdvėje dvi materijos dalelės vienu metu negali užimti vienos vietos, judėjimas vyksta laiko linija. Ši tikrovė apima objektus nuo itin didelių (galaktikos, žvaigždės, planetos, planetų gyventojų kūnai) iki molekulių dydžio.

- **Kvantinė tikrovė**, mūsų visatos subtilioji erdvė, apimanti objektus nuo atomų iki smulkausių subatominų dalelių ir bangų; bangos ir dalelės komunikuoja jau ne 3D formatu: gali susisieti vienos su kitomis ir vienodai elgtis realiu laiku tą pačią akimirką, net būdamos skirtinguose visatos kampuose; gali vienu metu būti ir materialios dalelės ir bangos formos ir daug kitokių „keistumų“, neįmanomų klasikinės 3D tikrovės lygyje. Laikas čia tūrinis ir praeities, dabarties bei ateities įvykiai suvokiami kaip vykstantys vienu metu (ką patiria žmonės, išgyvenantys artimą mirčiai būseną ir pamatantys visą savo gyvenimo kaleidoskopą per vieną akimirką).

- **Planko skalės / pirminė tikrovė**: mūsų visatos struktūrų (visų joje egzistuojančių kūnų) statybinė erdvė, dar smulkesnis lygmuo už subatominį, artėjantis į kvantinės putos struktūrą, kur egzistuoja *vienmatės stygos* (kitai dar vadinamos branos, tai yra membranos; tai tokie potencialūs taškai, suspausti būties fragmentai), *vienmačiai informacijos bitai*. **Informacijos vienetas (bitas)** – tai sąmonės atliekamo judesio (bet kokio „darbo“) patirties porcija, patirties rezultatas. **Energija, sąmonei, dalelei, bangai atliekant darbą (bet kokį judesį), virsta informacija**. Iš bitų, jiems susijungus, formuojasi informaciniai junginiai *kubitai* – kvantinės tikrovės dalelių ir bangų *protomaterija* (prototipinė trimatės materijos matrica; substratas formuotis ir egzistuoti kvantinei materijai, kuri susideda iš bangų ir dalelių ir jų įvairių jungčių). Taip pat iš informacinių bitų (informacijos porcijų) formuojasi **prasmės**, o iš jų kiekvienas sau sukuriame unikalų, tik mums būdingą **prasmių žodyną**. Kitaip sakant, energiją jaučiame tą pačią, bet skirtingai ją įvardijame, iš to skirtingos religijos ir jų vaizdiniai, skirtingi savo epochos detalėmis ar interpretacijomis praturtinti suvokimai čenelingo, sapnų, aiškiaregystės būvio metu. Apie tai dar bus toliau.

- **Užvisatinė tikrovė**; tai, ką mokslas vadina už Planko konstantos (10^{-36} metrų apimties) esančiais materijos dydžiais, mano išjautimu yra užvisatinių planų materijos struktūros (dėsnų, principų, nebūties pasaulių materija ir tų lygmenų gyventojų kūnai).

- **Nulinio erdvėlaikio tikrovė**. Dar giliau už vienmatę informacinių bitų erdvę (apie bitus bus toliau) egzistuoja nulinis erdvėlaikis. Jame jausmas kaip tirštame smėlio spalvos rūke, kur tarsi nieko nėra. Tas rūkas susideda iš taškelių, ką mokslininkai ir vadina **nuline dimensija** (matematiškai taškas neturi nei pločio, nei ilgio). Šiame lygmenyje egzistuoja sąlytis su Absoliuto sąmonės mažiausiai subtiliu sluoksniu, kuris sukelia tam tikro tankio pojūtį, tarsi mūsų kūno oda, tik priešingai žmogaus struktūrai, Absoliuto sąmonės struktūra yra tarsi išsivertusi pirštinė: tankiausias, žemiausio vibracinio dažnio sluoksniu yra jo sąmonės centre ir užima mažiausiai vietas; subtilesni Absoliuto sąmonės sluoksniai gaubia tankiuosius ir yra vis labiau neapbrėpti, o pats subtiliausias sklinda per mums nesuvokiamą begalinį erdvėlaikį. Tankiausiame („odos“) lygmenyje kaip begaliniame vandenyne (analogiška mūsų ląstelės vidiniam plazminiam skysčiui citoplazmai) plaukioja mūsų Būties ledkalnis ir kitų gausių Būčių ledkalniai. Kadangi jie yra dar žemesnio vibracinio dažnio nei Absoliuto „oda“, jie yra šio centrinio būvio viduje, kas rodo, kiek mažai vietos, lyginant su Absoliuto sąmone, teuzima Būties pasireiškimas. Nuliniame erdvėlaikyje egzistuoja visų kosminių Dienų informacijos-energijos šaltiniai, tarsi geizeriai iš po žemių ar mūsų kūno odos poros. Iš čia galima pajusti praeitų kosminių Dienų, dabartinės ir būsimos kosminės Dienos energijas. Iš nulinio erdvėlaikio patogu patekti į bet kurį Būties lygmenį kaip iš aikštės į visas puses vedančias gatves, nes nulinis erdvėlaikis kupinas ne tik „porų“ į kitas kosmines Dienas, bet ir į visus Būties planus, tarsi kirmgraužų ar portalų. Mažiausiai energinių sąnaudų reikalaujantis, sąmonei trinties nesukeliantis (dėl vibracinių dažnių pokyčio) ir nereikalaujantis adaptacijos persikėlimas į bet kurį Būties planą būtent iš čia. Tik čia būti ir klajoti iš čia į norimas erdves reikia su pagarba Absoliuto sąmonei, nes visgi šis nulinis erdvėlaikis yra sąmoninga Absoliuto struktūros dalis. Iliustracijoje kairėje: odos fragmentas; dešinėje: elektroninė mikrofotografija, rankos prakaito pora.

Toliau apie smulkiausias darinius ir kaip jie formuoja materiją, pagal Dougo Matzke knygą „Deep Reality“. Mokslas smulkiausiai neskaidomais materijos vienetais įvardija subatomines daleles (kaip elektronai, neutrinai) ir bangas (fotonai, bozonai). Douglas ir kai kurie kiti mokslininkai eina giliau ir teigia, kad **smulkiausias materijos vienetas yra informacijos porcija, bitas**, o šis gimsta energijai atliekant tam tikrą veiksmą, darbą.

- Vienas **bitas** – tai linija, vienmatė erdvė 1D (taškas matematiškai laikomas nuline erdve, nes neturi ilgio ir pločio). Kiekvienas 1D bitas reiškia prasmės /informacijos dimensiją. Kai min4jau, tai taip pat vadinama vienmatėmis stygomis. Kiekvienas bitas / styga yra unikalūs ir nesikartojantys. Tai yra jų turima informacijos porcija yra vienintelė tokia.

- 2 bitai susijungdami sudaro bivektorinį kvantinį bitą, vadinamą **kubitu**, ir tai jau yra dvimatės erdvės, 2D, darinys (pvz., dvimatis kvadratas), nes dvi linijos sukuria plokštumą, koordinacių ašį. Bitus vieną prie kito pritraukia tam tikras energinis susietumas.

- 3 susijungę į vieną darinį bitai yra trivektoriaus **kutritas** (kvantiniai tritai; kai superpozicijoje yra jau trys skirtingos kvantinės būsenos) 3D erdvėlaikyje (dvimatis kvadratas virsta trimačiu kubu).

- 2 kubitai sudaro susietą bitą, vadinamą **ebitu**. Tai **protobitinis 4D sluoksnis** už 3D erdvėlaikio ribų. Taigi prieš 3D erdvėlaikį (*spacetime*) turime *spacelike, proerdvj, prototipinį erdvėlaikį*. Pirmiausia protobitų fizikos bitų struktūrizavimas nusako prototipinį erdvėlaikį (4D, keturmatė erdvė, nelokalumas, dviejų D2 kubitų susietumas), tada 3D erdvėlaikio sritį ir galiausiai erdvėlaikio normaliąją fizikos sritį. Douglas taip pat atskiria hiperdimensinius (daugiau matmenų turinčius) protobitų fizikos „bitus“ nuo „fizinį bitų“.

Bitų dimensijų (vienmatės, dvimatės, trimatės, keturmatės erdvės) vektorius galima sujungti, kad susidarytų geometriniai kvantinių dalelių, erdvėlaikio, elektromagnetinės energijos ir masės dalelių pirmtakai. Kiekviena dimensija turi savo **prasmų lauką ir atitinkamai prasmų / suvokimų molekules**. O mes iš tų molekulių formuojame nuosavą **prasmų žodyną**, dėl to skiriasi mūsų suvokimai, mintys, sapnai; subtilių planų informaciją kiekvienas suvoks ir išgirs personalizuotai, remdamasis savuoju prasmų žodynu. Mintys formuojasi iš 2D, 3D, 4D erdvės bitų (būsenų / aspektų) kombinacijų. Mintis – tai vibracinė struktūra. Viena mintis gali būti du, trys ar šimtas tokių susijungusių dimensijų būsenų, egzistuojančių vienu metu, ir tai bus viena minties formos molekulė iš aibės skirtingo sudėtingumo vektorių (bitų). Būsenos kaip „linksmas“, liūdnas“, atsipalaidavęs“, įsitempęs“ ir t. t. taip pat yra sudarytos iš prasmės vektorių (skirtingo sudėtingumo bitų) ir taip pat gali būti vadinamos **prasmės paketais**.

Iš skirtingų matmenų informacijos bitų, jiems jungiantis, susidaro subatominės dalelės, erdvėlaikis, elektromagnetinės jėgos ir fizinė masė:

- **neutrinal, w ir z bozonai, erdvinė plokštuma, magnetizmas kaip topologijos struktūra** (topologija – matematikos sritis, tyrinėjanti tolydumo idėją) **susiformuoja iš D2 kubitų erdvės** (iš bivektorių, skirtingų kryptių linijinių vektorių);

- **Higso bozonai, virtualūs fotonai, elektronai, gliuonai, kvarkai, mezonai, neutrinai susiformuoja iš 3D, trijų susietų būsenų erdvės.** Virtualūs fotonai, grynosios energijos paketai, energinio lauko sąsaja, skiriasi nuo įprastų tuo, kad turi masę (fotonai masės neturi, nes skrieja šviesos greičiu), bet egzistuoja itin trumpai ir nespėja sutrikdyti energijos bei judesio kiekio tvermės dėsnų veikimo (nepažeidžia signalizacijos, kuri apie juos praneštų dėsniams ir šie imtųsi aiškintis, aš ta dalelė „teisėtai“ egzistuoja erdvėlaikyje). Virtualių fotonų turimos energijos moksliskai nespėjama išmatuoti dėl itin trumpo egzistavimo, dėl kurio ši energija ir poveikio tikrovei nespėja padaryti. Pasak Dougo, būtent **iš virtualių fotonų yra sudaryti šviesos būtybių ir orbų kūnai** (orbai – tai nemateriali, subtilesnioji materijos forma, daugiamatės erdvės kristalinės formos „snaigės“, pvz., mirusiojo vėlė, vaiduoklis ar astralu keliaujančios miegančio žmogaus sąmonė; Dougo nuomone, autistiški vaikai ištaisai keliauja po subtilius planus savo astralinių kūnų). Virtualūs fotonai taip paveikia mūsų smegenis, kad smegenims jie atrodo realūs ir matomi kaip auros spalvos. Virtualūs fotonai gali virsti tikraisiais, bemasiais, energijos turinčiais fotonais, elektromagnetinių bangų / šviesos nešėjais. Tikrieji fotonai yra virtualūs fotonai, kurie, patenkinę energijos ir impulso išsaugojimo sąlygą ir šansų rasti sąlygą ($\cong 1$ šansas iš 137), buvo pakylėti iki „tikrovės“ lygio, įgijo darbinę funkciją perduoti energiją iš vienos vietos į kitą ir dėl to tapo „matomi“ tyrinėtojams (juos įmanoma aptikti empirinių tyrimų metu). („Buvo pakylėti“ man rodos, netikslus terminas, nes fotonai materializuojasi iš subtilesnės keturmatės erdvės virtualių fotonų į mažiau subtilią trimatę erdvę, tai geriau tiktų terminas „sutankėjo“).

- **4D prototipinis laikas** – tai kitoks laikas, nei mes esame pratę (kaip sakiau, ne linijinis) – tai pokytis, *keitimasis*. Dougo nuomone, iš jo kyla gravitacinė jėga. Mano pajautimu, gravitacinė jėga randasi mūsų visatos monados pasaulyje, kur jaučiu esant 10D–12D erdvėlaikį. Iš 4D į mūsų fizinę 3D realybę taip pat prasiskverbia, kaip jau minėta, virtualieji fotonai ir visos kitos daugiamatės realybės dalelės ir bangos, kurios lūždamos iš daugiau matmenų turinčio erdvėlaikio į trimatį pakinta, apsunksta, sulėtėja. Tai gerai parodo gravitacijos jėga, kaip jau išaiškinta anksčiau.

Kadangi kiekvienas vienmatis bitas, informacijos porcija yra unikalūs, tai kai du bitai susijungia į dvimačius neutrinus, bozonus ar magnetizmo bangas, nėra dviejų vienodų neutrinų ar bozonų, nes skiriasi informaciniai vienetai, iš kurių jie sudaryti. Tie vienetai yra iš vienos pakraipos (to energinio tipo, iš kurio gali susiformuoti, sakysime, neutrinai), kaip iš vienos giminės, bendra genetika, bet visgi kiekvienas su savo unikalumu. Mokslas to dar negeba išžvelgti, todėl teigiama, kad pvz., visi fotonai yra vienodi ir vienas nuo kito niekuo, jokiais savybėmis nesiskiria.

Douglas pabrėžia, kad **kvantinės būsenos yra kvantinės tikimybinės amplitudės** ir kad mūsų cheminei sąveikai (biologijos, neurobiologijos ir cheminio surišimo lygyje) reikia kvantinės sąveikos, kvantinės būsenos superpozicijos (kitaip sakant, moksliskai įrodo, ką mistikai ir taip žino: kad trimatės realybės objektams egzistuoti būtini keturmatės realybės ir dar subtilesnių realybių procesai ir materija). **Net molekulės nesusijungtų viena su kita be to kvantinio superpozicinio „klik“ tarp jų, nes tam jos būtų per lėtos.** Kvantinio lauko teorijoje teigiama, kad kiekviena dalelė ir kiekviena banga (kaip fotonai ir bozonai; dar kitaip vadinami bemasėmis dalelėmis) turi savo **substratą** (taip vadinama bet kokia medžiaga, kurioje auga koks nors organizmas), vizualizuojamą kaip bangelės ar raibuliukai; o „dalelė“ labiau primena sužadintą būvį tame „lauke“. Ir tik dėl to raibulių lauko, kuriame yra, dalelė, kaip pvz., elektronas, „žino“, kaip jai elgtis, tarsi iš ten gautų savo veiksmams kompiuterinę programą. Dar kitaip tariant, **bet kokia dalelė tėra to ją gaubiančio lauko susiaktyvinusi būseną.**

Douglas laidoje aiškina, kas yra **energijos bangos dažnis**. Erdvėlaikyje bangos ilgis yra atstumas centimetrais nuo vienos viršūnės iki kitos. Terminas „dažnis“ reiškia bangos ilgį, tai yra tam tikrą kiekį pasikartojimo ciklų per sekundę; tai erdvėlaikio metrika. Jei tik kalbame apie dažnį, vadinasi, kalbame apie erdvėlaikio sritį. Klausimas tuomet toks: **kas yra vibracija ne erdvėlaikio srityje?** Kvantinio lauko teorijoje ir stygų teorijoje tai, kas „vibruoja“, tai abstraktus matematinis vienetas, bet nėra erdvės ar laiko pojūčio. Tas abstraktus vienetas tiesiog praeina tarp dviejų taškų vieną ciklą arba du ciklus, arba suformuoja kilpą kaip pasikartojančią vibruojančią struktūrą. Tai ir yra vibracija ir tai yra ankstesnis dalykas nei bet koks dažnis erdvėlaikyje (taip suprantu, mokslininkas turi omeny 4D kaip ankstesnį už 3D). Todėl Douglas mieliau vartoja terminą „vibracija“ nei „dažnis“. Žmonės sako: čakros yra skirtingų dažnių. Tai dėl to, kad mes jas išivaizduojame tam tikrų spalvų (raudonos, oranžinės ir t. t.), o dėl to jos tarsi turėtų turėti vis subtilesnį dažnį priklausomai nuo spalvos (nes violetinės spalvos elektromagnetinių bangų ilgis yra trumpesnis nei raudonos). Bet tai abstrakčios savybės, kurias mes priskiriame čakroms. Tai nereiškia, kad aukštesnės čakros turi aukštesnį dažnį, o **reiškia, kad jos sudėtingesnės už žemesnes**. Taip, čakros susijusios su elektromagnetiniais dažniais, tačiau čakros turi ir kvantinių lygių būsenų, ir fundamentalių informacijos savybių. Juk energija – tai informacija. **Dalis informacijos gali būti perduodama per energiją, o dalis – per materialias daleles**. Pavyzdys: galima informaciją kelti į internetą (grynoji energija) arba saugoti kietajame diske (materijos dalelės).

Douglas įvardija energiją ir informaciją kaip skirtingas savybes: energiją – kaip erdvėlaikio „dalyką“, o informaciją – kaip labiau fundamentalią. Kuriantis ar susinaikinant bitams, dalyvauja energija, ir net informacija turi savo „veiksmingą energiją“, į kurią reikia atsižvelgti. Taigi, **informacija yra fiziška (materiali)**. Net šviesa gali būti vaizduojama kaip kubitas (dvimatės erdvės savybė). Bitais galima paaiškinti daugiamatę tikrovę ar multivisatą ir net būsenų superpoziciją. **Bitai formuoja minčių vektorius, sudėtingesnes emocijas ir kvantinį protą, turintį nelokalumo ir susietumo savybių.** Kai kurie gydūnai gali matyti mūsų mintis kaip tikimybių „bangas“ arba informacijos debes. Numatydami ateitį, ekstrasensai, būdami superpozicijoje, mato tikimybių rinkinį, kuris dar „nepasireiškė“. Visgi mes turime laisvą valią. **Informacija saugoma tikimybių būsenose.** Kai priimame sprendimą, tikimybių debesis susitraukia ir materializuojasi į tam tikrą būseną.

Douglas sako: Dievas yra visagalis ir visažinis, tai begalinis sudėtingumas. **Visagalis** reiškia visos energijos būtyje turėtojas, o **visažinis** – visos informacijos turėtojas (per superpozicinį susietumą, kai žino ir jaučia, ir gali paveikti viską vienu metu). Nuo savęs pridursiu: kuo daugiau matmenų tikrovės aprėpiame, tuo arčiau to visažinio visagalio būvio atsirandame (jaučiame ir suvokiame daugiau planų ir juose veikiame). Iš jų, padedami superpozicijos, susietumo, sinchronizmo, telepatijos, empatijos, ateities numatymo ir kitų daugiamatiškumo savybių, galime palankiau dėliotis savo gyvenimą trimatėje realybėje.

Persikūnijimai subatominiame lygyje

Persikūnijimas – tai fizinės formos mirtis, formą palikusios sąmonės iškilimas į subtiliuosius lygmenis bei grįžimas atgal į fizinį planą, į naują fizinę formą. Jį patiria visos fizinio pasaulio formose egzistuojančios sąmonės – žvaigždės, planetos, gyvūnai, augalai, ląstelės, atomai, subatominės dalelės. Daug kas yra girdėję, skaitę apie žmonių kūnuose esančių sąmonių reinkarnacijos procesus. Toliau bus plačiau apie tai, kaip persikūnija elementariosios **dalelės ir**

bangos, tai yra tokios, kurių neįmanoma išskaidyti į smulkesnes dalis (apie tai rašiau ir skyriuje „Elementariųjų dalelių materializacija“).

Pagrindinės elementariosios dalelės yra **elektronas ir kvarkas** (iš kvarkų susideda protonai ir neutronai, iš kurių susidaro atomo branduoliai). Iš elektronų gimsta išvestinės jo būsenos – neutrinoi, miuonai ir taonai. Kvarkų yra dvi pirminės formos – kylantysis ir krintantysis. Iš šių dviejų gali rasti dar keturios formos. Taigi, elementariųjų dalelių yra: 6 – iš elektronų grupės ir 6 – iš kvarkų grupės. Iš viso – 12 dalelių. Dalelių sąryšio jėgos nešėjų, vadinamų **bangomis**, yra penkios rūšys. Visas jas matote lentelėje.

Elementariųjų dalelių ir sąveikos jėgos nešėjų lentelė

masė →	~2.3 MeV/c ²	~1.275 GeV/c ²	~173.07 GeV/c ²	0	~126 GeV/c ²
krūvis →	2/3	2/3	2/3	0	0
sukinys →	1/2	1/2	1/2	1	0
	u	c	t	g	H
	kylantysis	žavasis	viršūninis	gliuonas	Higso bozonas
	d	s	b	γ	
	krintantysis	keistasis	gelminis	fotonas	
	e	μ	τ	Z	
	elektronas	miuonas	taonas	Z bozonas	
	ν_e	ν_μ	ν_τ	W	
	elektroninis neutrinas	miuoninis neutrinas	tau neutrinas	W bozonas	

Skirtingų rūšių plytos
(elementariosios dalelės)

Skirtingų rūšių cementas / klijai
(energijos nešėjai, susiejantys daleles)

Šių subatominio lygio 17 rūšių gyventojai fiziniame plane gyvena tam tikro ilgio ciklą. Kai kurie gali gyventi labai ilgai, jei, pvz., skrieja kosmine erdve nesusidurdami su kitomis dalelėmis ar bangomis, kurios paskatintų cheminę reakciją (perėjimą į subtilųjį planą). Kai kurie gyvena itin trumpai – dažniausiai tai tos antrinės, išvestinės dalelės; ypač jei jos yra žvaigždės viduje, kur vyksta intensyvūs branduoliniai procesai, ar, sakysime, žmonių sukurtuose branduolių greitintuvuose, atominėse elektrinėse, mokslininkų laboratorijose. Keli inkarnacijų pavyzdžiai (variantų yra daugiau, čia tik kad suprastume, kas ir kaip vyksta):

- Kai atome fotonas susiduria su elektronu, **fotonas** suteikia elektronui savo gyvybinę energiją, o pats išsikūnija į sielos pasaulį naujos gyvybinės energijos porcijai pasisemti. Elektroną gautoji energija suaktyvina veikti: jis persikrausto į tolesnę nuo branduolio orbitą. Gimi į fizinį planą fotonas irgi gali per elektroną, kai šis išspinduliuoja iš savęs energiją, tai išgimdo iš savęs fotoną ir nuo to pats kuriam laikui tampa ramesnis, sugrįžta į arčiau branduolio esančią orbitą.
- Itin trumpo gyvenimo ciklo **fotonas** gimsta susidūrus kvarkui ir jo antidalelei antikvarkui. Iš tokio fotono savo ruožtu gimsta dvynukai: **elektronas** su savo antidalele **pozitronu**.
- Radioaktyviojo branduolio skilimo metu (nesigilinant į mokslines proceso detales) neutrone per tarpininką, silpnosios sąveikos nešėją W bozoną, iš sielos pasaulio į fizinį gimsta dvynukai – **antineutrinas** ir **elektronas**.

Formos atstovai (statybinės medžiagos) išsikūnija, kad atnaujintų savo „formiškumą“, tvirtumą, nes fizinio pasaulio inercija, entropija, trintis labai greit sudilina formas. Energijos atstovai (bangos) išsikūnija tam, kad parneštų į fizinį planą naują gyvybės porciją, kuria galėtų dalintis su formos atstovais – būtent bangos užtikrina, kad materija turi tam tikrą stabilią sudėtinę formą (sulipdo „plytas“ kaip glaistas ir padeda joms išlikti tam tikros struktūros).

Mokslas pripažįsta, kad elektrono šerdis – ne materialioji dalelė, o 10^{-33} metro apimties **styga**, kaip jungtis su kitais matmenimis. Styga fizikoje vadinama susisukusi erdvė – ji gali būti vienmatė, dvimatė ir t. t. iki labai daug matmenų (daugiamatė). **Stygų teorija** – atskira fizikos sritis, o kadangi ji pripažįsta daugiamatę visatos struktūrą, tai pagal šią teoriją lengviau suvokti subtiliųjų planų materiją bei vienus visatos planų sąveiką su kitais. Pasak šios teorijos, visos

subatominės dalelės yra tam tikru dažniu virpančios itin smulkios stygos, apsigaubusios atitinkamo pasaulio žemesnio dažnio virpesiais, kurie jos atžvilgiu yra tankūs ir sukuria formas, stangrumo pojūtį. Pasak fizikos mokslo populiarintojo Michio Kaku (knyga *Parallel Worlds*), tų stygų sąskambiai – tai mūsų visatos fizikos dėsniai, jų kuriamos melodijos – tai chemijos dėsniai; o visa visata – tai stygų simfonija, apie ką kalbėjo dar Pitagoras. Būtent sujungus elektrono šerdies stygą, jis gali virsti neutrinu, kvarku ar dar kuo kitu (pakinta stygos harmonija, matmenų skaičius ir atitinkamai virpesių dažnis), ar persikelti į kitą visatinį lygmenį. Vokiečių matematikas ir fizikas Teodoras Kaluza dar XX a. pradžioje pasiūlė teoriją, kad dalelių sąveikos jėgas, jų egzistavimą bei veikimą paaiškina daugiamatė visatos struktūra. Jo požiūriu vėliau rėmėsi stygų teorija ir suformulavo, kad būtent daugiamatės vibracijos sukuria W ir Z bozonus (silpnosios sąveikos bangas) ir gliuonus (kurie sujungia kvarkus į neutronus ir elektronus), kad šviesa (tas elektromagnetinių bangų spektro ruožas, kurį suvokiame kaip regimą šviesą) tėra raibuliai nuo energijų, kurios egzistuoja penkiamatėje dimensijoje (mano pasaulėžiūroje – tai sielos plano vidurinė zona), gravitacijos jėga randasi vienuolikos matmenų lygmenyje (mano pasaulėžiūroje 10–12 matmenys – tai monados pasaulis), o mūsų trimatėje erdvėje ji yra silpna dėl to, kad „nugaravo“ keliaudama per matmenis.

Tęstinumas ir raida

Bet kurio struktūrinio lygmens individai sudaro **grupes**: kvarkai su gliuonais sudaro protonus ir neutronus, šie sudaro branduolius, kurie kartu su elektronais ir fotonais sudaro atomus, kurie sudaro molekules, kurios sudaro ląsteles, kurios sudaro žmones, kurie sudaro visuomenę ir t. t. **Vienas individas** fiziniame plane egzistuoja **punktyrinio mirksėjimo principu** (skirtingo ilgio, priklausomai nuo jo gyvenimo trukmės): gimė į fizinį planą, pagyveno jame, mirė ir po kiek laiko vėl atgimė. Sudėtinės struktūros kinta lėčiau: jose nuolat miršta ir gimsta jų sudėtinės dalys (sakysime, protone – jo kvarkai ir gliuonai, visuomenėje – žmonės), o pati sudėtinės struktūros forma, kintant jos sudėtinėmis dalims, išlaiko išorinį vientisumą.

Geras pavyzdys: automobilyje periodiškai keičiame nusidėvėjusias stabdžių kaladėles, amortizatorius, eismo įvykio metu sulamdytas korpuso dalis, perdažome, jei reikia ir t. t. – daug pokyčių, tačiau automobilis lieka tas pats iki pat savo gyvenimo pabaigos, kai yra utilizuojamas. Žmogaus fizinėje formoje nuolat atsinaujina ląstelės, ląstelių organelės, vyksta molekulių jungimosi ar skaidymosi procesai, subatominiai virsmai – išties kas nors gimsta ar miršta, tačiau sudėtinės konstrukcijos, vadinamos mūsų fiziniu kūnu, „šeimininko“ sąmonė išlaiko šią formą „savo rankose“ kaip saviraiškos instrumentą fiziniame plane. Naujai gimusios fizinio kūno sudedamosios dalys turi tam tikrą specializaciją ir vietą savo visuomenėje: jei ląstelė gimė kepenyse, tikėtina, kad visą savo gyvenimą ji ir dirbs kepenyse. Tik kai kurios, pvz., kamieninės ląstelės, geba keisti savo specializaciją, o tokios kaip kepenų, inkstų, raumenyno visą savo gyvenimą dirba vieną ir tą patį darbą toje pačioje aplinkoje. Dar kitos, kaip kraujo kūneliai, klajoja po visą fizinį kūną, atlikdamos savo darbus. Panašiai kaip ir žmonių visuomenėje: atskiras individas gali gimti nuošaliame kaime ir visą gyvenimą pragyventi iš jo neišvykęs, tęsdamas savo tėvų veiklą, o kai kurie yra užkietėję keliautojai po visą pasaulį.

Tam tikram periodui sąmonė formoje užtikrina tęstinumą, tačiau dėl nuolatinio susidūrimo su aplinka patiria poveikį, dėl nuolatinės kaitos išgyvena tam tikras mutacijas (naujai įsikūnijusios dalelės gali šiek tiek kitaip atlikti tuos pačius darbus, kuriuos darė jų „protėviai“) – kai tokio poveikio kiekis viršija tam tikras normas, ima vykti visos sudėtingos struktūros pokytis. Pvz. kūno augimas, branda, senėjimas; asmenybės bruožų kaita, visuomenės pažiūrų, taisyklių,

vertybių kaita. Taigi, **tęstinumas**, kaip senų tradicijų išlaikymas, ir **raida**, kaip naujų tradicijų radimasis, yra dvinaris, kurio lauke egzistuoja visų lygmenų struktūros.

Subtiliųjų lygmenų kūnų sandara

Subtiliųjų planų kūnus (sielą, dvasią, monadą) sudaro tos pačios elementariosios dalelės ir bangos. Klaidingai manoma, kad subtiliųjų planų materija yra sudaryta iš kažko kito – šviesos, meilės ir pan. Žinoma, taip galima vadinti Sielos, Dvasios pasaulių materiją, bet kas yra šviesa? Tam tikro dažnio elektromagnetinė banga, kurią akies receptoriai fiksuoja kaip regimą vaizdą. Teiginys, kad Sielos pasaulyje kūnai sudaryti iš šviesos, yra iš dalies teisingas, nes šviesa yra Sielos pasaulio energija, viena iš (ne vienintelė) Sielos pasaulio fundamentaliųjų energijų.

Jau minėjau, kad elementariosios dalelės ir bangos taip pat išsikūnija iš fizinio plano. Kitaip sakant, taip pat pakyla į Sielos pasaulį. Jos ten taip pat egzistuoja, kuria sudėtines konstrukcijas – Sielos pasaulio atomus, molekules, formas. Išsikūnijusios iš fizinio plano dalelės ir bangos nusimeta savo fizinę formą kaip pat, kaip žmogus savo fizinį kūną, ir lieka su savo Sielos pasaulio forma. Ne tik su sielos, o ir su dvasios ir monados kūno formomis. Viskas analogiška žmogaus sąmonei, tik subatominių mastelių. Imkime pavyzdžiu elektroną. Jis turi fizinį kūną, sielos kūną, dvasios kūną. Kai išnyksta iš fizinio plano, persikelia į Sielos planą. Iš šio kai kurie elektronai išsikūnija ir atsiranda Dvasios plane. Jei kalbėsime nuosekliai apie dalelių ir bangų evoliuciją, tai mūsų visatos pradžioje pirma radosi Monados pasaulis ir jo tankiausia fizinė forma – bangos. **Tik** bangos, kurias galima sąlyginai vadinti magnetizmu, nes tikslių terminų to pasaulio struktūrai išsamiai apibūdinti neturime. Monados pasaulyje nėra tankesnių formų kaip magnetizmas, nes **ten nėra elementariųjų dalelių**. Šios randasi tik Dvasios pasaulyje. Monados pasaulio gyventojų kūnai sudaryti iš grynos energijos ir magnetizmo. Būsimų elementariųjų dalelių (elektrono, kvarko bei jų išvestinių dalelių) energinė, banginė forma gali būti, kad jau egzistuoja Monados pasaulyje, ir iš šių bangų Dvasios pasaulyje, susispaudus daugiamatiškumui, rasis tankesnė jų forma, panašiai kaip iš anglies žemės gelmėse susiformuoja deimantai.

Lėtėjant dalies žemųjų Monados pasaulio sluoksnių vibraciniam dažniui, Monados pasaulio erdvei susispaudžiant, radosi mūsų visatos statybinės medžiagos, tai yra elementariosios dalelės (panašus procesas, kaip žvaigždėse branduolinių reakcijų metu nuo intensyvaus vidinio spaudimo iš lengvųjų metalų formavosi sunkieji). Jos vienos būtų pasyviai nejudrios, jeigu joms energijos nesuteiktų ir jas į stambesnes struktūras nesutrauktų sąveikos jėgą nešančios bangos. Dėl to, kad Dvasios, Sielos, Psichikos ir fizinis pasauliai sudaryti iš dalelių, kurių nėra Monados pasaulyje, jie kartais vadinami Tvarkos pasauliu, o Monados pasaulis – Chaoso pasauliu. Taigi, Dvasios pasaulyje gimę elektronai, kvarkai – tai to plano materijos pagrindas, iš jų susidaro mintys, idėjos, dvasiniai kitų to plano gyventojų kūnai.

Kai žemųjų Dvasios pasaulio sluoksnių vibracinis dažnis taip pat sulėtėjo, erdvė sutankėjo, radosi Sielos pasaulis. Šio pasaulio materijos dalelės – tai tie patys elektronai ir kvarkai, tik jau turintys dvasios kūną. Kitaip sakant, Sielos pasaulio materija turi dvi būsenas; dalelės iš Sielos pasaulio gali išsikūnyti į Dvasios pasaulį ir iš šio vėl grįžti atgal.

Analogiškas procesas vyko žemėjant Sielos pasaulio vibraciniam dažniui ir atsiradus Psichikos pasaulio materijai. Šio lygmens materijos dalelės turi tris sluoksnius (dvasios, sielos, fizinį). Kiekviename iš subtiliųjų planų energijos ir gyvybės bangos susieja daleles į sudėtines struktūras, suteikia joms jėgų ir impulsą veikti. Bangos taip pat keliauja per visatos lygmenis ir taip pat turi atitinkamo subtilumo kūną kiekviename pasaulyje, tik tas kūnas moksliskai

vadinamas „banga“, tai tą terminą ir vartoju. Dar bangas galima vadinti elementariaisiais energijos nešėjais.

Kaip vyksta mūsų sąmonės kelionė per subtiliuosius planus

Kai savo sąmone iš fizinio plano „kylame“ į sielos pasaulį, tai reiškia kad sąmonės fokusu aktyvuojame Sielos pasaulyje esančio mūsų kūno elementariąsias daleles ir bangas. Tam, kad sugebėtume perkelti sąmonės fokusą, mums reikia energijos, o kad gebėtume tame plane orientuotis – kitų sąmonės savybių, kurias mums garantuoja elementarieji energijos nešėjai.

- Energiją suteikia **fotonai** (analogiška, kaip gavęs iš fotono energijos elektronas turi jėgų peršokti į labiau nuo branduolio nutolusią orbitą atome),
 - gebėjimą kilti per visatos planus reguliuoja **gravitonai** (gravitacijos, traukos nešėjai),
 - laiko faktorių koordinuoja **tachionai** (greičiau už šviesą sklindančios dalelės), būtent dėl jų įmanoma susapnuoti ar kitaip pajusti, numatyti ateities įvykius.
- masės faktorių koordinuoja **Higso bozonai** (suteikia masę elementariosiems bet kurio visatos pasaulio dalelėms ir padeda susikurti formas),
 - sąmonės koordinaciją erdvėje palaiko **W ir Z bozonai**,
 - sąmonės orientaciją atitinkamo plano erdvėje užtikrina **gliuonai**.

Keldami savo vibracinį dažnį, žmonės dažnai patiria šviesos pojūtį, pasakoja, kad subtiliuose lygmenyse labai šviesu. Taip yra dėl to, kad **fotonai, išskirdami iš savęs energiją sąmonei kelti savo vibracinį dažnį, mums yra patiriami kaip intensyvi šviesa.**

Tam, kad fiziniame kūne esanti sąmonė (ne po išsikūnijimo, o tik, sakysime, meditacijos metu) galėtų ilgiau dairytis po subtiliuosius planus, jai reikia daug energijos, tai yra daug fotonų išsikūnijimo (energijos atidavimo mūsų kūnui) į Sielos planą. Mūsų fiziniame kūne paspartėja fotonų ir kitų energijos nešėjų, tai yra bangų, judėjimas per subtiliuosius planus, tarsi ant jūros kranto vaikai, išsikasę smėlyje duobelę ir vis lakstantys prie jūros, kad iš ten su mažais kibirėliais prineštų į šią duobelę vandens, kuris sparčiai susigeria į smėlį. Toks paspartėjęs išsikūnijimų ciklas **gali sąlygoti tęstinumo sutrikimą**: nauji fotonai ir kitos bangos nespėja pasiimti mūsų kūno atmintimi, dėl to **po gilesnės meditacijos žmogus jaučiasi pasikeitęs**, apdujęs, kuriam laikui praradęs orientaciją. Dalis tos energijos, kurią fotonai išskyrė sąmonei pakelti savo vibracinį dažnį ir patekti į Sielos pasaulį, lieka kūne, dėl to po meditacijos gali būti jaučiamas energijų antplūdis, prašviesėjimas (vis ta pati fotonų energija, kurią suvokiame kaip šviesą).

Tam, kad sąmonė pakiltų iki Dvasios pasaulio, fotonams teks atiduoti jau dviejų tipų gyvybines energijas – net jei nejaučiame, kad sąmonės vibracinio dažnio kilimo metu pirma kirtome Sielos pasaulį ir tik po to atsidūrėme Dvasios pasaulyje, tie žingsniai išlieka. Pradedantieji perėjimus itin aiškiai fiksuos, o pažengusieji nepastebės, nes žingsniuoja per subtiliuosius lygmenis veržliai, kaip profesionalus pianistas, kurio pirštai laksto po klavišus taip greit, kad žiūrovams akyse liejasi.

O jei sąmonė vienos meditacijos metu intensyviai šokinėja per planus, tai apkrova fiziniam kūnui

būna kaip gimnastės, peršokančios nuo vieno aukščio lygiagrečių ant kitų. Tą reikia turėti omenyje ir tokius šokčiojimus dozuoti, duoti sau po jų atsigauti.

Norint parsinešti į fizinę atmintį kelionių po subtiliuosius pasaulius įspūdžius, tai yra juos atsiminti ir konvertuoti į fiziniam protui suvokiamas sąvokas, vyksta priešingas procesas: čia sąmonei reikia to plano, iš kurio nori parsinešti atsiminimus, daleles įkūnyti į žemesnį lygmenį iki pat fizinio. Ne veltui kartais žmonės sako: kažką mačiau, bet nepamenu. Arba – nerandu žodžių tam nusakyti. Tai rodo, kad jiems neužteko sąmonės gebėjimo pritraukti sau to plano materijos ir savo sąmonės energijomis aktyvuoti tos materijos inkarnaciją į žemesnį planą. Netgi tam, kad suvokčiau čia aprašomus procesus, o po to – juos užrašyčiau, man reikėjo laiko ir pastangų: pritraukti subtiliųjų planų dalelių, ant jų „prikabinti“ subtiliųjų dalelių inkarnacijų proceso vaizdus (kuriuos norėjau aprašyti) ir po to – laukti, kol susimagnetins ir fiziniame plane, mano auroje, materializuosis pakankamai subtiliųjų planų dalelių. Nėra šių dalelių su informacija mano pasirinkta tema – nėra žodžių temai nusakyti. Kaupiu, būna, ištisomis dienomis, ką menininkai vadina „išnešioti savo kūrinį“ – tai ir yra pritraukti savo idėjoms materijos. O kai sėdu rašyti, kas kiek laiko tenka daryti pertrauką ir laukti naujos dalelių porcijos, nes pasijuntu nebesugebanti išsakyti, ką suvoki, tarsi visi žodžiai mano galvoje būtų išsibaigę. Suvokimų (ar tokių teorinių, ar mano romanų – tas pats procesas) užrašymo metu į mano psichikos erdvę besimaterializuojančios subtiliosios dalelės vargina ir fizinį kūną, ir fizinį protą, nes šias gausias, neplaniniu grafiku inkarnuojančias daleles tenka pagreitintai adaptuoti prie mano sąmonės ašies, prie mano tapatybės.

Čenelingo metu informacija į žmogaus sąmonę iš subtiliojo lygmens būtybės taip pat patenka per subtiliųjų dalelių įsimaterinimo procesą. Ir atitinkamai dėl tos pačios priežasties (sąmonei tenka informaciją iš subtiliųjų planų atnešančias daleles adaptuoti prie savo tapatybės, fizinės formos) nuo per dažno sąmonės užleidimo kitoms būtybėms gali vargti fizinis kūnas, išjautrėti ir išsibalansuoti psichika ar net sielos kūnas.

Viena iš priemonių, padedanti greičiau susibalansuoti, yra kartoti tokią mantrą: „Integruoju, adaptuoju, virškinu naujai gautą informaciją ir energijas“. Tai nurodymas savo fizinio kūno ląstelėms napanikuoti, nemėginti atmesti svetimkūnių, kokiais jos laiko naują informaciją atnešančias daleles. Štai ir aš, visą dieną rašydama šį tekstą vis dariau pertraukas – pasivaikščioti, atlikti tempimo pratimų – žodžiu suteikti sau laiko, kad fizinis kūnas, psichika, sąmonė spėtų adaptuoti daleles, kurios atneša man reikiamus žodžius, ir energijas, kurios atsklinda, kad turėčiau jėgų užrašyti.

Subtiliųjų planų elementariųjų dalelių ir bangų inkarnacijos problemos

Kai kurie žmonės sako: mano galvoje daug idėjų, visiems apie jas pasakoju, kad galėtų jas įgyvendinti, nes pačiam jų per daug. Subatominiu lygiu tokia nerealizuojama idėjų gausa gali nutikti dėl priežasčių:

- Tarp šio žmogaus dvasios ir sielos kūnų blogai veikia perėjimas ir žmogaus sąmonė nesugeba nuleisti savo idėjų į Sielos pasaulį, kur jos apaugtų asmenine gyvybe ir po to, nusileidusios į Psichikos pasaulį, per tą žmogų realizuotųsi.
- Tarp šio žmogaus sielos ir psichikos kūnų nėra sklاندus perėjimo ir žmogus jau sugebėjo nuleisti idėjas iki Sielos pasaulio, šios jau turi gyvybės ir aktyviai veržiasi, norėdamos pasireikšti, bet blogai veikia ryšys tarp žmogaus sielos ir psichikos kūnų, tad pats žmogus neturi gyvybinės jėgos savo idėjoms įgyvendinti.

Abiem atvejais žmogus pergyvena dėl jo sąmonės kanale esančių idėjų ir nori, kad šios būtų materializuotos, gimtų ir gyventų. Kai kuriais atvejais jo idėjomis pasinaudoja kiti, kurie neturi gebėjimo Dvasios pasaulyje gaudyti idėjų, bet turi gyvybinės jėgos svetimas idėjas įgyvendinti. Versle daug idėjų turintys žmonės labai vertinami, egzistuoja net atskira pareigybė – idėjų generatorius (aišku, verslui aktualių idėjų, o ne visai bele kokių). Yra kitokių atvejų, kai idėjas generuojantis žmogus, turėdamas stiprią mentalinę galią, primeta savo idėjas kitiems. Tokiu principu veikia psichurgai, gebantys kitiems įteikti norimas mintis ar jausmus. Pozityvus šio gebėjimo naudojimo pavyzdys – sugestinėje psichoterapijoje naudojama hipnotinė įtaiga. Negatyvus šio gebėjimo naudojimo pavyzdys – sektos vedlys, gebantis valdyti savo sekėjų psichiką ir įteigti sau palankias mintis ar jausmus.

Jeigu jaučiate, kad kažkas jums atkakliai siūlo savo idėjas – pasitikrinkite savo viduje su savo tapatybe: ar jums ši idėja pakeliui? O gal jaučiate, kad jos įgyvendinimas svarbiau anam žmogui nei jums? Kitaip sakant, mokykitės atpažinti: ar žmogus jus pasirinko kaip savo idėjos inkubatorių ir primygtinai siūlo daryti taip, kaip jis sumanė (nebūtinai pats sąmoningai tai suvokdamas; mūsų aplinkoje pilna tokių gegučių, kurios savo minčių formas-kiaušinius per svetimame lizde-prote), ar geranoriškai bendradarbiauja ir kviečia jus į komandą materializuoti ir jums (ne tik jam) įdomią idėją.

Kaip žmonių sąmonės po mirties į Sielos pasaulį kyla tam tikru energiniu kanalu (jį kai kurie mato arba jaučia), taip ir subatominės dalelės įsikūnija ar išsikūnija kiekviena savo asmeniniu kanalu, savo asmeniniu keliu. Išsikūnijant veikia dieviškoji gravitacija, traukiant į subtilesnius lygmenis. Įsikūnijant veikia fizinė gravitacija, traukianti į žemesnio vibracinio dažnio lygmenis. Tarp skirtingų planų šių dviejų gravitacijos formų darbą atlieka tam tikri energiniai siurbliai. Visiškai tokiu pačiu principu mūsų ląstelės membranoje (išorinis apvalkalas, skiriantis vieną ląstelę nuo kitos) natrio ir kalio jonus, o su jais – ir informaciją per plazminę membraną perneša natrio-kalio siurbliai, tam tikri fermentai (baltymai). Kieno šie vieną nuo kito subtilųjį planą skiriančioje membranoje esantys energijos ir formos perėjimus reguliuojantys siurbliai blogai veikia, tiems pasireiškia gyvybingumo stoka ar dvasios idėjų realizavimo problemos.

Užvisatė

Kitose visatose kiti fizikiniai dėsniai, kitokios dalelės, ir jų sąveikos jėgos. Visatynas, kaip tankiausias būties lygmuo, sudarytas iš tankiausių dalelių ir lėtesnių vibracijų bangų nei subtilesniuose už šį lygį planuose. Mano suvokimu, subtilesnių už visatyną pasaulių (dėsnių, principų, nebūties) materija sudaryta iš kokybiškai kitokių struktūrų, kurių smulkiausi nešėjai yra itin mažo dydžio, ką mūsų mokslas įvardija kaip anapus kvantinio, tai yra smulkesni nei 10^{-33} – 10^{-35} metro. Mokslas visus dydžius iki 10^{-35} m (kitur nurodoma 10^{-33}) vadina **kvantiniu**. Tai – mūsų visatos erdvė. O užvisatiniai lygiai, kurių formos mažesnės kaip 10^{-35} , gali būti vadinami **subkvantiniais**. Kaip tai įvardija fizikai, ties šia riba baigiasi atstumai, o erdvėlaikis putoja kaip burbuliukai (poetiškos sielos, tie fizikai).

Dėsnių, principų ir nebūties pasaulių materija („elementariosios dalelės“) – tai tam tikros daugiamatės susisukusios erdvės stygos, kurios persmelkia visas ir yra kaip ryšys tarp visatų (tinklas, kuriame šios egzistuoja). Stygų laukas, apie kurį kalba kvantinė fizika – tai sąmoningas būties audinys, kuriame veikia visatas kuriančios dėsnų pasaulio sąmonės. Nors mūsų protu stygos suvokiamos kaip ypatingai smulkios struktūros, iš tiesų stygos yra begalinės daugiamatės potencinės erdvės, kurių viduje egzistuoja smulkutėliai „oro burbuliukai“, „aguonos grūdėliai“ –

principų pasaulio struktūra. Iliustracijoje – stygos, kaip jas mato mokslas. Mokslinė kalba potencinės daugiamatiškumo erdvių stygas galima vadinti singulariniu tašku, arba singulariumu, iš kokio gimė ir mūsų visata per Didįjį Sprogimą. **Singulariumas** – tai itin tanki materijos būseną, tai kaip jei paklodė yra sulankstoma daug kartų ir dar supresuojama, iš jos pašalinant visas oro molekules (vakuuminė pakuotė), ir tada ji užima labai mažai vietos. Arba kaip didelės apimties kompiuterinių failų archyvavimas – visa informacija yra, tačiau labai suspausta ir ja naudotis bus galima, tik ją vėl deramai išskleidus. Arba kaip palto kišenė, kurioje pridėta daug visokių smulkių dalykų (monetos, buto raktai, nosinaitė, apsipirkimo čekis...) Šiuos singularinius taškus į sudėtingesnes užvisatinės materijos struktūras sutraukia tam tikras magnetizmas, analogiškas mūsų visatos jėgos sąveikoms. Iš tokių struktūrų formuojasi dėsnių, principų kūnai. O Nebūties (ar, kitaip – mūsų Būties monadinio lygmens) gyventojų kūnai, analogiškai mūsų monadiečių, sudaryti tik iš grynujų energijų.

Nebūties pasaulio viduje net šios stygos praranda savo konkretumą, kaip kad elektronai ir kvarkai monados pasaulyje egzistuoja tik kaip bangos. Nebūties lygmens „materija“ – tai nepalyginti mažesnių dydžių už stygas energinės daugiamatės struktūros, kurias galima simboliškai pavadinti nebūties ministygomis. Tai tam tikri nebūties tuneliai, specifinės konsistencijos magnetinės srovės, kurios savyje brandina homogeniškas, neįgavusias savitumo būsimų Būties pasireiškimų „rūko draiskaną“.

Ir užvisatinio, subkvantinio pasaulio stygos, ir nebūties ministygos turi sąmonę, kaip kvarkai, bozonai ir kt. mūsų visatos elementariosios struktūros. Ir lygiai taip pat jos gali kūnytis į žemesnius ar aukštesnius būties lygmenis. Paaiškinsiu išsamiau, kaip kūnijasi stygos ir kas iš jų gimsta.

Viena styga – tai ištisas pasaulis, kuris yra suarchyvuotas su viskuo, kas jame galėtų pasireikšti, jei ši styga išsiskleistų iš savo potencinio pasireiškimų būvio. Stygos kaip gyvsidabris, gali skilti į atskirus darinius arba priešingai – apsijungti kelios į vieną naują stygą. Tam tikras kiekis stygų sudaro vieno dėsnių ar vieno principo kūną. Taip, dėsniai ir principai yra sąmonės ir jos, kaip angelai bei arkangelai, turi savo gyvenamo plano „fizinį“ kūną iš to plano materijos. Kai keletas dėsnių apsijungia bendram projektui, jų kūnai (tos singularinės kišenės) susijungia, ir taip gimsta visata. Vieną visatą „kuria“ pulkas dėsnių ir principų savo jungtine sąmone. Per Didįjį Sprogimą jungtinis visų jų singularinių kišenių-stygų taškas išsiverčia ir visas visų jų kišenių turinys pažyra žaibišku greičiu po naujai išsiskleidusią naujos visatos erdvę. Tas turinys tampa tos visatos elementariosiomis dalelėmis ir bangomis. Kadangi kišenių turinys skiriasi, dėl to skiriasi ir iš jo kurtos visatos (tai yra skiriasi fizikiniai dėsniai, kurie valdys vieną ar kitą visatą).

Retai susimąstome, koks turi būti dėsnių tikslumas, kad susiformuotų visatos materija, o iš jos – sudėtinės formos sąmonėms reikštis. Keletas pavyzdžių, kaip juos pristato mokslo populiarintojas Michio Kaku knygoje *Parallel Worlds*:

- Jei mūsų visatoje gravitacijos jėga (vienų kūnų trauka prie kitų) būtų nors kiek silpnesnė, nesudarytų didelės žvaigždės ir galaktikos. Jei gravitacijos trauka būtų stipresnė, žvaigždės greitai sudegtų, galaktikos būtų mažos, o žvaigždės jose išsiskleidusių vienos su kitomis. Gravitacijos jėga turi būti idealiai reikiamo stiprumo ir tam, kad, pvz., įveiktų protono elektros stūmą ir sutrauktų atomus. Būtent gravitacija geba tekėti per hipererdvę ir sujungti skirtingų visatų materiją (kaip minėjau, ji ir mūsų visatoje sąmonei padeda keliauti per skirtingus matmenis). Kita fizikos sritis, membranų teorija, teigia, kad toks gravitacijos tarpvisatinis

takumas yra priežastis, kodėl kai kurios mūsų galaktikos turi stipresnę gravitacinę trauką (nei turėtų būti pagal jų parametrus) – nes ji yra susisijusi su kitos visatos galaktika (ar kažkuo ten joje analogišku, pagal jos fizikos dėsnius).

- Jei silpnoji sąveika (branduolinės reakcijos, kurių metu neutronai ir protonai virsta vieni kitais) būtų stipresnė ar silpnesnė nei dabar, supernovų neutrinai nesukurtų sudėtingesnių elementų nei geležis.

- Mūsų visatos plėtimosi „etaloniškai tobulas“ greitis: jei plėstųsi sparčiau, greičiau atšaltų, sudegtų žvaigždės ir greičiau sentų visi dangaus kūnai.

- Krintantysis kvarkas yra maždaug dvigubai sunkesnis už kylantįjį, dėl ko neutronas yra 0,1 procento sunkesnis už protoną. Jei jų svorio santykis būtų kitoks, nesuformuotų stabilų vandenilio atomų.

- DNR atsiradimui būtinas tam tikras protonų stabilumas.

- Žemės dydis bei atstumas nuo Saulės idealus tam, kad ties žemės paviršiumi sulaikytų deguonį, bet paleistų iš savęs nuodingąsias dujas.

Ir taip toliau. Kaip sako M. Kaku, atmesti visatos sąmonės principą – tai įsivaizduoti, kad tornadas, skriedamas laukais, iš savyje esančių nuolaužų yra pajėgus pats surinkti veikiantį Boingą. Džiugu, kad visa daugiau mokslininkų taip mąsto ir pripažįsta sąmonės pirmumą.

Kitoje savo knygoje „Neįmanomybių fizika“ (išleista ir lietuvių kalba) M. Kaku lygina fundamentaliąsias fizines konstantas (pvz., elektrono ir protono masė, keturių sąveikos jėgų stiprumas) su visatos DNR ir kad **visatyne dominuoja ir greičiau vystosi tos visatos, kurių fizinės konstantos (visatų DNR) palankiausios klestėti aukšto sąmoningumo būtybėms.** Todėl visatyne daugėja tų visatų, kurių DNR leidžia susidaryti gyvybei ir jai klestėti.

Labai gera mintis: net Dėsniai, Principų pasaulyuose daugiau energijos savo „projektams“, asmeniniam augimui gauna tie dėsniai ir principai, kurių kūryba, veikla labiau prisideda prie Būties sąmonėjimo procesų. Taip vyksta ir mūsų fiziniame lygmenyje, ir subatominiame: kai sutelkiame savo dėmesį į evoliuciškai pažangias būsenas, veiklas, tarsi savaime per mus ima tekėti daugiau subtilių lygmenų energijos. Galima sakyti, kad subatominės dalelės „mėgsta“ evoliuciškai pažangių mūsų būsenų skonį ir skuba į mus iš erdvėlaikio skanauti mūsų sąmonės kuriamomis energijomis, o mainais mums atneša subtilių lygmenų naujų potencinių energijų. Visaverčiai mainai, tobulas sinchronizmas, kai tuo pačiu metu vieni ir maitinasi kitais, ir maitina tuos kitus savimi. Pvz., angelai maitinasi mūsų pozityviomis energijomis, jausmais ir maitina mus Sielos pasaulio gyvybinėmis energijomis (jomis atsiskaito mums už „pietus“). Mes maitinamės iš kitų žmonių gaunama informacija, patirtimi, o atsiskaitome savo patirtimi ir išjautimais, ką aš nuolat skatinu tarp žmonių. Dar man labai patinka dr. Liptono („Tikėjimo biologija“, „Spontaniška evoliucija“) mintis, kad evoliucijos metu išgyvena ne stipriausieji (kaip teigė Darvinas), o geriausiai prisitaikantys, mokantys bendradarbiauti. Tą matome ir subatominiame, ir atominiame, ir kosminiame lygyje. Kai bendradarbiaujame evoliucijai palankia kryptimi (pavėjui), tai ir sekasi mums sklandžiau.

Apibendrinimas

Visa kas būtyje yra sąmoninga. Tas sąmoningumas mūsų visatoje reiškiasi per formas nešėjas daleles ir per energijos nešėjas bangas, kurios taip pat turi savo sąmonę. Dalelės su bangomis kartu formuoja stambesnius darinius, ir vėlgi turinčius savo individualią sąmonę. Kaip rašo I. Bentovas: „Individuacijos procesas veikia visus gamtos lygius iki Absoliuto. Taigi galime pasakyti taip: gamta yra *blokinė* struktūra (sudaryta iš atskirų blokų). Didžiausioje sistemoje,

Visatoje, egzistuoja mažesnės sistemos, kuriose yra dar mažesnės sistemos, kuriose yra dar mažesnės, ir taip toliau iki begalybės. Sąvoka „sudarytas iš blokų“ reiškia, kad kurį nors vienetą galima suskirstyti į mažesnius, bet kartu veiksnius vientisus vienetus.“

Iš bangų ir dalelių sudaryti visi keturi mūsų visatos lygmenys (Monadų, Dvasios, Sielos, Psichikos pasauliai ir tankiausias Psichikos pasaulis – fizinis). Į mūsų fizinį pasaulį dalelės, bangos ir jų sąveikos jėgos inkarnavo involiuciniame visatinės sąmonės vibracinio dažnio žemėjimo etape Didžiojo sprogo metu ir per kelias pirmąsias sekundes pasklido po erdvę, kuri iki šiol plečiasi, formuodama vis naujus fizinius elementus (sudarytus iš atomų fizinius kūnus) ir naujas stambias fizines formas (planetas, žvaigždes, galaktikas). Šiuo metu prasideda evoliucinis visatinės sąmonės subtilėjimas, kai jos žemiausio vibracinio dažnio fizinė forma kelia savo vibracinį dažnį ir per tam tikrą milijonų ar net milijardų metų periodą išeterės, tai yra taps Psichikos pasaulio eterinio sluoksnio materijos tankio, o fizinio nebeliks.

Fizinė realybė – tai Vidurinis pasaulis tarp Viršutinio pasaulio (Sielos, Dvasios, Monadų pasauliai) ir Apatinio pasaulio (psichikos sąmonės, materijos nesąmoningumo potencinės gelmės). Sąmonei palanku pradėti pažinti su kvantine realybe nuo savo pojūčių aktyvavimo Viršutinio pasaulio lygmenyse, išlaikant įsižeminimą į fizinę plotmę. Tik kai sąmonės kanalo viršutinė dalis bus savivoki ir tvirta, ji gali leisti ir aktyvinti savo pojūčius Apatiniame pasaulyje. Anksčiau, nesutvirtėjusiai sąmonei žemutiniai materijos sąmonės lygmenys yra per sunkūs atlaikyti ir gali pakenkti sąmonės integralumui.

Absoliuto sąmonė stebi savo sukurtą realybę ir savo dėmesiu, energija ją palaiko, o jei reikia, ir koreguoja. Jo sąmonę galime pajusti kaip lėtą, ritmingą erdvės kvėpavimą, tam tikrą būties audinio judėjimą. Kuo aukštesnė būties būtybė gaubia savo sąmone žemesniųjų lygmenų procesus, tuo daugiau švelnaus, ugdančiojo poveikio ji daro, suteikia energijų. Taip vyksta evoliucija: žemesniųjų planų sąmonės tarsi plaukioja aukštesniųjų sąmonių erdvėje. Visgi būtyje veikia laisvos valios dėsnis ir aukštesnės sąmonės riboja savo poveikį žemesnėms sąmonėms, kad šios galėtų pačios imti savo patirtį ir sąmonėti.

Evoliuciniame etape atskiri kosminiai dėsniai, principai sudėtingėja – jungiasi į naujas grupes ir ima daryti kitokią, naują poveikį aplinkai. Intensyvėja sinchronizmo pasireiškimai (kvantinė superpozicija ir kvantinis susietumas), sąmonių bendradarbiavimas, bendra kūryba, giluminių potencijų iš materijos sąmonės rezervų išlaisvinimas ir panaudojimas tai kūrybai. Kvantinių procesų suvokimas padeda šiems procesams vykti sklandžiau: ką suvokiame, tą įvaldome ir su tuo galime bendradarbiauti, su pagarba sąmonei ir visų lygmenų gyvybei.